

کاروباري مسائل

او اسلامي حل لارې

ژباړه او زیاتونه: فیاض حمید

Ketabton.com

۱۳۹۴ لمریز کال

کاروباري مسایل او اسلامي حل لارې

ژباړه او زیاتونه:

فیاض حمید

۱۳۹۴ لمريز کال

د تحریک یادښت

د افغانستان ملي تحریک د (۱۳۹۳ ل) کال په پیل کې له خپلو گرانو هېوادوالو سره ژمنه کړې وه چې د دې کال په بهیر کې به (شل عنوانونه) بېلا بېل دیني، علمي، ادبي او ټولنیز اثار خپلې ټولنې ته وړاندې کوي. ملي تحریک دا ژمنه د یاد کال د کب پر (۲۸) مه نېټه پوره او د یوې پرتمینې غونډې په ترڅ کې یې شل عنوانونه علمي اثار هېوادوالو ته وړاندې کړل. ملي تحریک په یاده غونډه کې ژمنه وکړه چې د (۱۳۹۴ ل) کال په بهیر کې به انشاء الله د خدای (ج) په نصرت ټول ټال سل (۱۰۰) عنوانه بېلابېل علمي اثار ټولنې ته وړاندې کوي. طبیعي خبره ده چې دا اسانه کار نه دی، ډېر زیات زیار او زحمت ته اړتیا لري، خو ملي تحریک ټینگ هوډ کړی چې خپله دا ژمنه به هم د تېرې ژمنې په څېر عملی کوي. دا اثر چې ستاسو په لاس کې دی د همدې (سل عنوانونو) ژمنه کړو اثارو له جملې څخه دی، چې د چاپ جامه اغوندي. ملي تحریک هیله لري چې له دې اثر څخه به زموږ هېوادوال په زړه پورې ګټه پورته کړي. ملي تحریک له ټولو هغو لیکوالو، ژباړونکو، سمونچارو، مالي او معنوي مرستندویانو او چاپ چارو څخه چې ددې اثارو د چاپ په دې ټول بهیر کې یې یو بل سره مرسته او ملګرتیا کړې او دا فرهنګي بهیر یې بریالی کړی، د زړه له کومې مننه کوي او کور وداني ورته وايي.

د هېواد د فرهنګ د ښېرازی په هیله

د افغانستان ملي تحریک فرهنګي خانګه

بسم الله الرحمن الرحيم

کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم: کاروباري مسائل او اسلامي حل لارې
د پوښتنو او ځوابونو برخې لیکوال: عارف مولانا محمد يوسف لدهيانوی شهيد
ژباړه او زیاتونه: فیاض حمید (۰۷۷۵۸۳۹۷۵۰)
خپړندوی: د افغانستان ملي تحریک، فرهنگي څانګه

وېبپاڼه: www.melitahrik.com

کمپوز: ف. حمید

پښتۍ ډیزاین: رحمت الله خان امرخېل

چاپشمېر: ۱۰۰۰ ټوکه

چاپ کال: ۱۳۹۴ لمريز کال، ۲۰۱۶ زېږديز کال

د تحریک د خپرونو لړ: (۱۰۴)

د ژباړن د خپرونو لړ: لومړۍ

يادونه: د چاپ حقوق له ملي تحریک سره خوندي دي او د کتاب د محتوا مسؤليت ليکوال پورې اړه لري.

ډالۍ

مور او پلار ته! چې يوازينۍ هيله يې زما پرمختگ دی او ټول
عمر يې نازولی يم.

ف. حميد

لړ لیک

مخ	گڼه سرلیک
۱	۱. پښتو د پرمختګ پر لور
۴	۲. له اسلامي اقتصادي نظام سره زما مینه
۷	۳. سوداګري
۸	۴. د سوداګرۍ مانا
۸	۵. سوداګري پېژندنه (تعریف)
۹	۶. د پلورلو او پېرلو طریقه
۹	۷. میعه (سودا) او ثمن (بیه)
۱۰	۸. میعه:
۱۰	۹. د خرڅلاو طریقه:
۱۱	۱۰. ثمن (بیه):
۱۳	۱۱. د بیع جایزه طریقه
۱۴	۱۲. بیع نسیه:
۱۵	۱۳. بیع سلم:
۱۸	۱۴. د راکړې ورکړې او مزدورۍ په اړه پوښتنې

کاروباري مسايل او اسلامي حل لارې

۱۵. د راکړې ورکړې بېلابېل مسايل ۴۸.
۱۶. له واک څخه د مخه مال پلورل (پوښتنې او ځوابونه) ۶۱.
۱۷. مشارکت، مضاربت او مراحه ۶۵.
۱۸. مشارکت ۶۵.
۱۹. د مشارکت ډولونه: ۶۵.
۲۰. د املاک شراکت: ۶۶.
۲۱. د عقود شراکت: ۶۶.
۲۲. مضاربت ۶۶.
۲۳. د مضاربت ډولونه: ۶۸.
۲۴. مقيد مضاربت: ۶۸.
۲۵. مطلق مضاربت: ۶۸.
۲۶. د مضاربت ځانگړتياوې: ۶۹.
۲۷. د مضاربت شرطونه: ۶۹.
۲۸. مراحه ۷۱.
۲۹. د مراحې شرطونه: ۷۲.
۳۰. مشارکت، مضاربت او مراحه (پوښتنې او ځوابونه) ۷۳.
۳۱. ربا (سود) ۸۲.
۳۲. د تجارت او سود تر منځ توپير ۸۳.

کاروباري مسائل او اسلامي حل لارې

۳۳. پوښتنې او ځوابونه..... ۸۵
۳۴. کور، زمکه، دکان او نور شيان په کرایه ورکول پوښتنې او ځوابونه ۹۱
۳۵. د برخو (Shares) کاروبار (پوښتنې او ځوابونه) ۹۵
۳۶. احتکار ۹۹
۳۷. احتکار (پوښتنې او ځوابونه) ۱۰۰
۳۸. د قسطونو کاروبار ۱۰۲

پښتو د پرمختګ پر لور

سوداګري د انسانانو په ژوند کې ځانګړی ارزښت لري ، په نړۍ کې ډېر داسې هېوادونه شته چې يوازې په سوداګرۍ تکیه لري. سوداګري د هېوادونو په پرمختګ کې ډېر مهم رول لري، سوداګري په هېوادونو کې د بې وزلۍ کچه راکموي، پانګونه ډېروي ، د کاروبارۍ زمينې رامنځته کوي، د توکو بيې راټينوي، د هېواد په داخل او بهر کې د خلکو تر منځ اړيکې ټينګوي.

که د اسلام له نظره هم وګورو، نو زموږ خوږ پيغمبر (محمد صلی الله عليه وسلم) هم په خپل ژوند کې سوداګري کړې او کاروبار ته يې ډير خلک هڅولي دي، خو حلال رزق تر لاسه کړي .

زموږ هيواد کې هم سوداګري اوږد تاريخ لري، د ختيځ او لويديځ تر منځ يې د پله بڼه لرله، له همدې لارې به چې د ورېښمو لار نومېده، د ختيځ او لويديځ ترمنځ سوداګري ترسره کېدله ، خو کله چې په نړۍ کې صنعتي اوښتون (انقلاب) رامنځته شو، د نړۍ په کچه ډېر لوی اقتصادي بدلونونه رامنځته شول په نړۍ کې ډېرې لويې ترانزيتي لارې جوړې شوې، ټولې نړۍ سره د کلي بڼه غوره کړه او په ورته وخت کې

زموږ په هېواد کې جنگونه رامنځته شول، په همدې سبب زموږ هېواد کې سوداګري په بشپړه توګه له منځه لاړه.

خو له نېکه مرغه په هېواد کې د نسبي سولې په راتګ سره یو شمېر پرمختګونه وشول، د هېواد نړیواله سوداګري تر شپږو میلیارډو ډالرو پورې ورسېده، د دې تر څنګ د هېواد کورنۍ سوداګرۍ هم تر یوه بریده پرمختګ وکړ. له دې سره سره هېواد به مو په راتلونکي کې یو ځل بیا د لوی پرمختګ شاهد وي، ځکه دا هېواد د اقتصادي موقعیت له نظره ډیر مهم دی، له یوې خوا د جنوبي اسیا او مرکزي اسیا تر منځ د پلوه بڼه لري، له بلې خوا د ورېښمو پخوانۍ لار هم د جوړېدو په حال کې ده.

نو که د سوداګرۍ پورتنۍ ارزښت ته پام وکړو، ډېره مهمه ده چې په دې اړه زموږ لیکوالان ډیرې لیکنې وکړي او د سوداګرۍ د اهمیت په اړه ټولو هېوادوالو ته معلومات ورکړي، له یوې خوا به د ژبې د پرمختګ سبب وګرځي له بل پلوه به مو اړین معلومات هغو خلکو ته چې غواړي سوداګري ترسره کړي، مهیا کړي وي.

په دې کتاب کې د سوداګرۍ تر څنګ ډېر مهم کاروباري مسایل د اسلام له نظره خپل شوي دي چې دا هم ډېر لوی پرمختګ دی او اسلام کاروبار ته ډېر اهمیت ورکوي.

بیا هم له نیکه مرغه دې موضوع ته زموږ د ځوانانو پام شوی او غواړي په دې اړه لیکنې وکړي چې له دې جملې زما گران او خوږ ملگری (فیاض حمید) دی چې د (کاروباري مسایل او اسلامي حل لارې) تر سرلیک لاندې یې دا کتاب ژباړلی او زیاتونه یې په کې کړي، لومړی ده ته او بیا ددې کتاب ټولو لوستونکو ته مبارکي وایم او له ده څخه مې هیله ده چې په دې اړه نور لیکل هم وکړي، تر څو د لوستونکو تنده پرې خړوبه شي، په پای کې ښاغلي (فیاض حمید) ته د لا بریالتوبونو غوښتونکی یم .

درنښت

محمد داود نیازی

ترناکه ، حیدرآباد ، هندوستان

نېټه : ۲۳/۰۲/۲۰۱۶

له اسلامي اقتصادي نظام سره زما مينه

موږ په پوهنتون کې ډېر مضامين ولوستل، ډېر مې خوښېدل او له لږو سره مې بېخي علاقه نه وه، په پنځم سمستر کې مو (اسلامي بانکوالي) ولوسته، په دغه مضمون کې مو ډېر شيان ولوستل، خو په څه يې پوه او په څه يې پوه نه شوم، ځکه درس مو په انگليسي لوسته او په انگليسي-کې به استاد دومره تشرېح نه راکوله، خو بس غټ غټ ټکي به يې ترې راواخيستل، خو په لوستلو يې زما فکر د اسلامي اقتصادي نظام پر لور راواوښت او ډېر لېواله شوم چې اسلامي اقتصادي نظام ولولم، ډېری وختونه به مې کتابونه اخيستل يا به مې له ملگرو غوښتل، کله کله به مې په انټرنېټ کې هم کتل، ډېر وختونه به مې چې کله د کومې پوښتنې ځواب پيدا کاوه، نو په اردو ژبه به مې ترلاسه کړ، ځکه انټرنېټ په پښتو کې ډېر معلومات نه لري، نو مجبور وم چې په اردو کې يې پيدا کړم، يوه ورځ مې په انټرنېټ کې د يوې کاروباري مسئلې په اړه مالومات لټول، چې په (www.shaheedeislam.com) وېبپاڼه کې مې ترلاسه کړل، دا د يو ديني عالم (عارف مولانا محمد يوسف لدهيانوی شهيد) وېبپاڼه ده چې ټول اثار يې په همدې وېبپاڼه کې خوندي دي، (آپ کا مسایل اور ان کا حل) دا کتاب يې په (لس) جلدونو کې چاپ شوی چې (شپږم) جلد يې ټول د کاروباري مسایلو په اړه پوښتنې او د هغې ځوابونه دي، ما يې ددې برخې لوستل پيل کړل، څومره چې مې دا برخه لوستله، هغومره مې ترې خوند اخيست، ډېرې داسې پوښتنې په کې مطرح شوې وې، چې زما په ذهن کې وې، خو پرې نه پوهېدم او د ځوابونو په لټه يې وم، د هغې ټولو پوښتنو ځوابونه مې ترلاسه کړل او د اسلامي اقتصادي نظام په اړه مې نور هم ډېر مسایل زده کړل، نو فکر مې وکړ چې دا پوښتنې

ټولې پښتو ته راوژباړم تر څو نور پښتانه ترې هم گټه پورته کړي، په همدې موخه مې ددې وېبپاڼې چلوونکي ته ايميل وکړ چې زه غواړم د نوموړي ديني عالم د اثارو (آپ کا مسائل اور ان کا حل) شپږم جلد چې د اقتصادي مسايلو په اړه دی، پښتو ژبې ته راوژباړم، هغه ډېر خوښ شو او زما لپاره يې له رب څخه د توفيق دعا وغوښته، ما په ډېر شوق ژباړه شروع کړه او ټولې هغه پوښتنې مې راوژباړلې چې موږ ورسره په ورځني ژوند کې مخ کېږو، ددې تر څنگ مې له نورو ډېرو کتابونو او وېبپاڼو څخه د اسلامي اقتصادي نظام او اسلامي بانکوالۍ په اړه مالومات راټول او له دې سره مې يو ځای کړل، دا په دې خاطر که څوک پوښتنې لولي او له هغې مخکې لومړی د اسلامي بانکوالۍ په اصولو پوه شي، نو پر پوښتنو به هم يو څه اندازه له مخکې څخه پوه وي.

له يو څه اندازه مطالعې وروسته زه په دې ورسېدم چې يواځينی اقتصادي نظام چې هرې مسئلې ته حل لاره لري او د ژوند هر اقتصادي اړخ لپاره لارښوونه لري، هغه اسلامي اقتصادي نظام دی، که چېرې اسلامي اقتصادي نظام په يو هېواد کې په پوره ډول پلی شي، نو هغه هېواد به ډېر ژر د اقتصادي پرمختگ لوړو څوکو ته ورسېږي. په اسلامي اقتصادي نظام کې د ټولو هغو پوښتنو ځوابونه پيدا کېږي چې نور ټول اقتصادي نظامونه ورته ځواب نه لري.

د اسلامي اقتصادي نظام سره زما د مينې لامل همدا دی چې په دې نظام کې هر څه شته، هرې پوښتنې ته ځواب شته، هره ستونزه حل لري، هر وگړي ته حق ورکړل شوی، د هېڅ ډول ظلم حق يې چاته نه دی ورکړی، غريب په کې ښه په ارامه ژوند تېرولای شي، ان که په نړۍ کې پلی شي، نو هېڅ ډول اقتصادي ستونزه به رامنځته نه شي.

نور ستاسو او د کتاب تر منځ خنډ نه جوړېږم، په اخر کې له خپل گران ماما (ضياء الرحمن ضيا) څخه مننه کوم چې د کتاب په ژباړه او مالوماتو راټولو کې يې راسره مرسته وکړه، له گران او زړه ته رانږدې ملگري او ځوان اقتصاد پوه (محمد داود نيازي) څخه غرونه غرونه مننه کوم چې هر وخت يې زه اقتصادي مطالعې او ژباړې ته هڅولې يم، بايد ووايم چې نيازي لالا اوسمهال (۱۳۹۴ لمريز کال) په هندوستان کې د ماسترۍ پر زده کړو بوخت دی او نږدې ورځو کې به خپل هېواد ته ډکې منگولې راستون شي. که نن ستاسو په مخ کې دا کتاب دی، دا د نوموړي برکت دی، رب دې د خوښيو ډک عمر ورکړي.

دا زما لومړی اثر دی، چې ژباړه او زياتونه ده، څرنگه چې انسان له غلطيو او تېروتنو خالي نه وي، نو کېدای شي، په دې کې کتاب کې له ما څخه هم ځينې سهوې او تېروتنې شوې وي، له ټولو لوستونکو څخه يې مخکې له مخکې بښنه غواړم، هيله ده بښنه راته وکړئ. او د اصلاح لپاره يې لــه مـا سره پــه دې ايميل ادرس (Fayaz.hamid2012@yahoo.com) اړيکه وکړئ. نور دا هم تاسې او دا هم (کاروباري مسائل او اسلامي حل لارې)...

د افغانستان اقتصادي پرمختگ په هيله

درنښت

فياض حميد

کابل-۱۳۹۴/حوت/۵

سوداگري

د انساني اړتيا د پوره کولو لپاره دوه سرچينې ډېر مهمې دي، يو سوداگري بل کرنه (زراعت)، خو په اوسني عصر کې زراعت او صنعت هم سوداگري پورې اړه لري، که په يو هېواد کې تجارت په سمه توگه ترسره نه شي، نو هلته که غله هر څومره ډېره وي، دارتيا شيان هر څومره ډېر وي، بيا به هم په هغه هېواد کې د دغو توکو ډېر کمۍ او قيمتي وي. نبي عليه السلام فرمايلي، چې بني ادم (۹/۱۰) رزق د تجارت له لارې لاسته راوړي. د سوداگرو د ذهنيته جوړولو لپاره اسلام ډېر مثبت او منفي تدابير رانښودلي دي، چې دا تدابير په دوه ډوله دي، يو اخلاقي او بل قانوني.

اخلاقي هغه تدابير دي چې وويل شي دا کار د يو مسلمان د ايمان او عقيدې پر ضد دی. نو ځکه يې په اخرت کې نتيجه هم بده ده.

قانوني: که يو شخص ددې خلاف ورزي وکړي، په دنيا کې يې جزا ويښي.

د سوداگرۍ مانا

په خپل منځ کې اخیستلو او خرڅولو ته اسلامي شریعت سوداګري ویلی او همدارنګه (بیع و شراء) لفظونه یې ورته کارولي دي. د تجارت مانا د ګټې ترلاسه کولو لپاره اخیستل او خرڅول دي او د (بیع) مانا پلورل او د (شراء) مانا اخیستل او پیرودل دي، خو کله کله بیع د شراء او شراء د بیع په مانا هم کارول کېږي.

سوداګري پېژندنه (تعریف)

په اوسني وخت کې سوداګري یوازې ګټه پورته کول دي، یعنې په هر څه کې چې ګټه ولیدل شي، هغه د سوداګرۍ په نوم ترسره کېږي، خو د اسلامي شریعت له نظره: یو ښه شی (حرام او ناوړه نه وي) د حلال شي سره په خوښۍ تبادله کول یا یې اخیستل او خرڅول سوداګري ده. هغه سوداګري چې له حلالې لارې څخه نه وي، یا د حرامو او باطلو شیانو سوداګري وي، په اسلامي شریعت کې ورته باطل او فاسد ویل کېږي، که په هغې کې هر څومره ګټه وي. همدارنګه که سوداګري په حلال مال ترسره کېږي، خو د دواړو لوریو خوښي په کې نه وي، نو دا سوداګري هم باطله شمېرل کېږي.

د پلورلو او پېرلو طريقه

د اخیستلو او خرڅولو طريقه داده چې اول دې سودا ښه سمه وکتل شي، بیه دې ښه سمه وټاکل شي، یا که د شيانو تبادله وي، دغه ټول شيان دې وکتل شي او بیا دې ژبنی اقرار وشي، ژبنی اقرار دې په دې ډول وشي؛ زه دا شيان پلورم، په دې وخت کې دې سوداگر بیه ووايي او اخیستونکی دې سودا وگوري او وه دې وایي؛ زما قبوله ده.

د بېلگې په ډول: یو شخص دکاندار ته وویل؛ دا غنم سېر، کیلو یا چارک په څو دي؟ دکاندار ورته وایي؛ په څلوېښت افغانۍ، اوس که پیرودونکی ووايي؛ دا بیه زما قبوله ده، نو دا غنم وپلورل شو، یا که ووايي په (څلوېښت) نه بلکې په (دېرش) افغانۍ یې اخلم او دوکاندار ورته ووايي سمه ده، پیسې راوړه، نو په دې صورت کې هم بیع سمه ده، د اخیستونکي لپاره یې اخیستل او د پلورونکي لپاره یې پلورل حتمي شول. که له دوی څخه کوم یو انکار کوي، نو قانوناً به اړ کېږي، تر څو پلورل او پېرل ترسره کړي. دې قول او اقرار ته په شریعت کې ایجاب او قبول وایي.

مبیعه (سودا) او ثمن (بیه)

په سودا او د هغې په بیه پرېکړه کول اړین دي، ددې دواړو په اړه اسلام ډېر شرایط پلي کړيدي، چې دلته ورته نغوته کوو، سودا ته (مبیعه) او بیې ته (ثمن) وایي.

مبيعه:

۱- څه شی چې شتون ونه لري، د هغې پلورل غلط دي، د بېلگې په ډول، یو شخص په هندوستان کې دی، له امریکا څخه غله، جامې یا نور شيان اخلي، نو دا صحيح بيع نه ده، البته هغه په یو شرط دغه توکي راستولی شي چې اخیستونکی یې له لیدو وروسته اخري پرېکړه وکړي یا یې د هغې یوه بېلگه مخکې راستولې وي، په داسې حالت کې یې بیا اخیستل او پلورل جایز دي.

همدارنگه هغه شيان چې وجود ونه لري، د هغې پلورل او پېرل ناجایز دي، د بېلگې په ډول، په باغ کې مېوه نه ده رسېدلې، خو پلوري یې، یا غنمو وړي نه دي کړي، خو پلوري یې یا د څاروي بچۍ لا په نس دی، خو پلوري یې، نو دا ټول اخیستل او پلورل باطل دي.

۲- هر شی چې یو پلورونکی پلوري باید هغه یې په خپل ملکیت کې وي، یا یې مالک د پلورلو اجازه ورکړې وي. د بېلگې په ډول: یو شخص د سیند ماهیان، د هوا مارغان او د یوې دښتې واښه نه شي پلورلی، ځکه دا د هېچا په ملکیت کې نه دي.

د خرڅلاو طریقه:

۱- هغه توکي چې په تول، گز یا شمېر پلورل کېږي، په هغې کې پلورونکی دا اختیار لري چې په تول، شمېر یا اندازه یې وپلوري.

۲- که پلورونکي (بايع) په يو ځای کې يو بار مېوه يا غله ايښې وي او وايي چې دا په دومره بيه پلورم، هم جايز دي.

۳- هغه ونې چې لومړی گل کوي او بيا مېوه نيسي، د گل نېونې پر مهال يې څوک نه شي پلورلی، بايد په هغې کې مېوه راڅرگنده شي، د گټې اخيستې وړ وگرځي او بيا وپلورل شي.

۵- که د دوه کسانو تر منځ ځمکه شريکه وي، نو يو شريک کولای شي خپله ځمکه وپلوري، که تر منځ يې وېشل شوې وي يا نه، يا يې پر خرڅولو بل شريک خوښ وي يا نه.

ثمن (بيه):

د مال عوض ته بيه (ثمن) ويل کېږي، که عوض يې پيسې وي يا نور توکي. د بېلگې په ډول: د يو څاروي په بدل کې بل څاروی، يا د څاروی په بدل کې پيسې.

کله چې د پيسو په بدل کې پيسې او د شيانو په بدل کې شيان ورکول کېږي څو حالتونه لري، که لږ هم له بې غورۍ څخه کار واخيستل شي، د سود بڼه اختياري، په دې اړه دلته څو ټکي ذکر کوو:

۱- د بيې په واضح او ښکاره ډول ښودل اړين دي، که چېرې په پټ او ناسم ډول بيه وښودل شي، بيع فاسدېږي. د بېلگې په ډول: که يو شخص ووايي چې زما لاس کې چې څومره پيسې دي، غواړم په دې فلانۍ شۍ واخلم، نو دا جايز نه دي، يا دوکاندار ووايي: دا شۍ واخله څومره چې يې بيه ده هغه

درنه اخلم، يا فلاني چې خومره پیسې ورکړي ته یې هم ورکړه، یا بیه به یې درته بیا ووايم، نو په داسې حالت کې بيع فاسدېږي.

۲- قیمت یا هر څه چې په عوض کې ورکول کېږي، که هغه موجود وي، د هغې شمېر او اندازه ښودل مهم نه دي، که همدومره وویل شي چې دا غله د دې څاروي په بدل کې درسره تبادله کوم، هم سم دي.

۳- که د یو شي قیمت د پیږدولو پر وخت ورنه کړل شي، خو یوازې دا ووايي چې په دومره بیه دا شی اخلم او بیه به یې وروسته پرې کړم، نو دا هم صحیح دي.

۴- که یو څوک یو شی واخلي او ووايي چې هر کله باران شي، بیه به یې پرې کړم، نو دا بيع فاسده ده، د بیې پرې کولو ورځ او نېټه باید وښودل شي.

۵- که پیږودونکی یو شی په پور واخلي او د پور ورکولو نېټه ونه ښايي، نو دا قرض به د یوې میاشتې لپاره وي او باید یوه میاشت پس یې قیمت ورکړل شي.

۶- که یو شخص په پرلپسې ډول له یو دوکاندار څخه سودا اخلي او پیسې یې د میاشتې په اخر کې ورکوي، نو جایز دي، خو که قیمت یې گونگ وسائل شي، یعنې قیمت یې نه معلوموي، نو بیا جایز نه دي، په دې حالت کې باید اول بیه معلومه کړای شي، بیا سودا واخیستل شي.

۷- که په یو هېواد کې هر ډول سکه دود وي، دوکاندار باید همغه واخلي، خو که دوکاندار میده پیسې نه اخلي، نو حق یې دی چې د مخه یې پیروډوني ته ووايي چې زه میده پیسې نه اخلم ماته به روغې پیسې راکوې. که په یو هېواد کې څو ډوله پیسې چلېږي، نو د پلورلو پر وخت باید په ډاگه شي چې په کومو پیسو یې پلوري؟

۸- که کوم مال په پور وپلورل شي او تر ټاکلې مودې پورې یې پیسې په یو ځل اخلي یا یې د قسطونو په ډول اخلي، دواړه جایز دي، خو د مودې نښودل او ټاکل دواړه اړین دي.

د بیع جایزه طریقه

عموماً په درې طریقو اخیستل او خرڅول ترسره کېږي او اسلام دغه درېواړه طریقي جایز کړې دي:

۱- د اخیستنې او خرڅونې معامله یا تبادلې لاس په لاس ترسره کول، یعنې په یو وخت اخیستونکي ته مال او پلورونکي ته قیمت ورکول، چې دا د بیع تر ټولو غوره طریقه ده.

۲- سودا په همغه وخت خو قیمت یې قرض وي، دې طریقي ته په شریعت کې (بیع نسیه) ویل کېږي، دې راکړې ورکړې ته ددې لپاره اجازه ورکړل شوې چې اخیستونکي ته د توکو په رانیولو کې اساني وي.

۳- قیمت مخکې پرې کول او سودا وروسته ورکول، دې ته په شریعت کې (بیع سلم) یا (بیع سلف) ویل کېږي، په دې طریقه کې بايع ته اسانتیا ورکړل شوې ده، خو په دې کې هم د اخیستونکي ګټه پټه سمبال ده. اوس راځو (بیع نسیه) او (بیع سلم) ته:

بیع نسیه:

هغه راکړه ورکړه ده چې په پور ترسره شي، یعنې مال مخکې ورکړل شي او قیمت یې وروسته ورکول کېږي، په دې اړه باید څو ټکي په نظر کې ونیسو:

۱- په قرض معامله کې د پلورونکي خوښه حتمي ده، د هغه د رضا پرته پر یوې راکړې ورکړې د قرض پرېکړه کول جایز نه دي.

۲- د پیسو پرې کولو موده باید مالومه وي، چې په فلانۍ نېټه به زه پیسې پرې کوم، یا به په لوی اختر کې پیسې درکړم. که داسې وویل شي چې ژمي یا اوړي پورې پیسې درکوم، دا صحیح نه ده او دا هم صحیح نه ده چې وویل شي بیا به پیسې درکړم، یا چې هر وخت مې پیسې پیدا کړې در به یې کړم.

۳- د قرض سودا پلورنې وروسته، پلورونکی حق نه لري چې پلورل شوی مال بېرته راوگرځوي.

۴- د قرض پرې کولو موده د بايع په خوښه اوږدېدلای شي.

۵- که چېرې د قرض پرې کولو موده ونه ټاکل شي، نو بیا یې موده یوه میاشت ده، یوه میاشت پس باید پیږودونکی قرض لنډ کړي یا دې پلورونکي

ته ورشي او نوره موده دې ترې وغواړي، که پلورونکی د قرض پرې کولو لپاره نوره موده ورنه کړي، بيا به خامخا قرض پرې کوي.

٦- کله چې پلورونکی مال پيږودونکي ته حواله کړي، نو د قرض موده له هماغ وخت څخه پيلېږي، که پلورونکی مال لس ورځې يا يوه مياشت پس پيږودونکي ته ورکړي، نو د قرض موده به هم لس ورځې يا يوه مياشت پس په هماغه ورځ چې پيږودونکی مال ترلاسه کړي پيلېږي.

٧- که پلورونکی د بيې پرې کول د قسطونو په ډول وټاکي، نو بيا حق نه لري چې له مشتري څخه ټولې بيې په يو ځل وغواړي.

٨- پلورونکی حق لري چې کوم مال په نغدو پلوري ارزان يې ورکړي او کوم مال چې په قرضو پلوري قيمته يې ورکړي، خو په دې مسئله کې د نظر اختلاف شته، البته د دواړو لوريو رضایت شرط دی او پلورونکی بايد د مبيعي اصلي قيمت پيږودونکي ته ونښايي.

بيع سلم:

د قرض راکړې ورکړې يو ډول (بيع سلم) ده، يعنې پلورونکی قيمت مخکې ترلاسه کوي او په راتلونکي کې د مال تسليمولو ژمنه کوي، دا ډول بيع هم جايز ده. بيع سلم د پلورونکي او مشتري دواړو د اسانتيا لپاره ده، په هر هغه شي کې بيع سلم جايز ده، چې په ژبه يا ليکلي ډول يې صفت او څرنگوالی کېدلای شي، ددې بيع د صحت لپاره څو شرايط ډېر مهم دي، که دا شرايط په کې شتون ونه لري، نو بيع سلم باطل کېږي.

لومړی شرط: مال باید مخکې له اخیستنې څخه په تفصیلي ډول معلوم کړای شي او که مخکې له مخکې یې یوه نمونه ونښودل شي، نو لا غوره ده. د بېلگې په ډول: د غلې په اړه باید معلومات ورکړل شي، چې غنم دي که ورېشې؟ که غنم دي، نو کلک دي که نرم؟ سپین دي که سره؟ خاوره لري یا نه؟ بل ډول غله په کې گډه ده که نه؟ وچ دي که لاندې؟ که یو شخص ووايي چې هر ډول مال وي ماته یې راکړه، نو دا صحیح نه ده، ځکه په راتلونکي کې د جنجال او شخړې احتمال شته.

دویم شرط: دواړه لوري به د جنس نرخ یا بیه فیصله کوي، یعنې که غنم وي، نو دا باید معلومه شي چې یو سېر په څو افغانۍ دي او مشتري د څو افغانو غنم اخلي؟

درېیم شرط: د مال اخیستلو موده باید معلومه شي، چې په کومه میاشت، کومه ورځ به مال تسلیمېږي.

څلورم شرط: پیرودونکی باید د مال ترلاسه کولو ځای مشخص کړي او دا ووايي چې مال به په فلاني ځای کې راته سپارې، خو په دې شرط چې مال به یې کم نه وي، د بېلگې په ډول: که سل یا دوه سوه سېره غله وي یا څو توبه ټوکر وي، نو بیا یې معامله جایز ده، خو که مال یې لږ وي، لکه ساعت، جامې، قلم یا څو سېره غنم، نو بیا مشتري دا اجازه نه لري چې یو مشخص ځای ته یې وغواړي.

پنځم شرط: ټولې پیسې باید په یو وخت ورکړل شي، که څوک معامله نن وکړي او پیسې سبا ورکوي، نو پلورونکی دا حق لري چې سبا ورځ له نننۍ ورځې معاملې څخه انکار وکړي.

شپږم شرط: د څومره مودې لپاره چې معامله شوې ده، په دغه ټوله موده کې به د معاملې جنس په بازار کې موجود وي، که هغه شی په بازار کې ورک شي، نو بايع به افغانۍ بېرته ورکوي. دا شرط د احنافو علماء کرامو دی.

مگر امام شافعي، امام مالک او امام احمد رحمهم الله وايي؛ کوم وخت چې هغه مال ورکوي همغه مهال يې موجوديت په کار دی، په ټوله موده کې نه.

د مودې له تېرېدو وروسته که بايع مال ورنه کړ، نو بېرته به پیسې ورکوي، په دغو پیسو بل شی نه شي اخیستلای، یا به افغانۍ بېرته ورکوي او یا به هغه ته نور مهلت ورکوي.

د راکړې ورکړې او مزدورۍ په اړه پوښتنې

پوښتنه: په پلورلو کې څومره گټه کول روا دي؟ ددې کوم شرعي اندازه ټاکل شوې که نه؟

ځواب: نه! د توکو پلورلو پر وخت د گټې کولو اندازه نه ده ټاکل شوې، خو د بازار له قیمت څخه یې په زیاته اندازه خرڅول او د خلکو له مجبوریتونو څخه ناوړه گټه اخیستل جایز نه دي.

پوښتنه: زه غواړم ستاسو پام یوې مهمې مسئلې ته راواړوم، هغه دا چې که یو پلورونکی د توکو په پلورلو کې هر څومره ډېره گټه واخلي جایز ده؟ د بېلگې په ډول، که د رخت پلورونکی یو متر رخت په (لس) افغانۍ اخلي او هغه بېرته په (دېرش) افغانۍ پلوري، نو په داسې وخت کې د اصلي بېي څخه په دوه چنده ډېرې پیسې گټل سم دي؟ همدا بېلگه د

لاسي ساعت جوړونکو درکوم، که د يو شخص لاسي ساعت خراب شي او يو جوړونکي ته يې يوسي، نو هغه جوړونکی د ساعت د مالک د نابلدتيا څخه ناسمه گټه پورته کوي او په (څلوېښت) يا (پنځوس) افغانۍ يې جوړ کړي، په داسې حال کې چې د جوړوونکي پرې ټول مصرف (څلور) يا (پنځه) افغانۍ راغلې وي او پنځه دقيقې وخت يې پرې لگېدلی وي، نو ايا د دغه شخص دا گټه جايز ده؟ اسلام د فطرت دين دی، هېچا ته به اجازه ور نه کړي چې د چا له نابلدتيا يا مجبوريتونو څخه داسې ناوړه گټه پورته کړي، نو تاسو محترم راته دا په ډاگه کړئ چې په اسلام کې د گټې ترلاسه کول څنگه او څومره دي؟

ځواب: په شريعت کې د گټې اندازه نه ده ټاکل شوې، چې دومره جايز ده او دومره ناجايزه، خو بيا هم شريعت د ظلم اجازه نه ورکوي. (کوم ته چې په عامه اصطلاح (د جېب وهل) ويل کېږي). کوم شخص چې د داسې گټې ترلاسه کولو سره عادت وي، نو د هغې له گټې څخه برکت الوځي. بله دا چې حکومت ته دا واک ورکړل شوی چې د گټې ترلاسه کولو يوه مناسبه اندازه وټاکي او پر زياتې گټې ترلاسه کولو پابندې ولگوي.

پوښتنه: هغه کوم شېر شيان دي چې د تبادلې پر وخت به يو شان او نغد وي؟ ما يو حديث اورېدلی چې په هغې کې د ځينو شيانو يادونه شوې وه چې د راکړې ورکړې پر وخت بايد دواړه لوري يو شان وي، پوښتنه داده چې هغه کوم شيان دي چې په هغې کې د دې شرطونو په نظر کې نيول اړين دي؟ او که کوم شخص دا شرطونه په نظر کې ونه نيسي، نو ايا د هغه پلورل او پېرل حرامېږي که نه؟

خواب: کوم شيان چې په ناپ يا وزن پلورل کېږي، نو که د هغو متبادل توکي همجنس وي، نو اړينه ده چې دواړه توکي به يو برابر وي او دا راکړه ورکړه بايد په يو وخت ترسره شي، په دې کې هم قرض کول ناجايز دي او هم کمي زياتي. د بېلگې په ډول: که غوړي له غوړيو سره تبادله شي، نو په دې کې هغه دواړه خبرې ناجايز دي، هم په کې کمي کول ناجايز دي او هم قرض، خو که د غوړيو تبادله له ورېشو سره وشي، نو کمي په کې جايز دی، خو قرض بيا هم ناجايز دی.

هغه حديث دا دی چې:

”عن عبادة بن الصامت رضى الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: الذهب بالذهب، والفضة بالفضة، والبر بالبر، والشعير بالشعير، والتمر بالتمر، والملح بالملح، مثلاً بمثل سواءً بسواءٍ يداً بيد . . . الخ.“ (مشکوٰۃ ص: ۲۴۴)

محمد صلى الله عليه وسلم د شپږو شيانو (سره زر، سپين زر، غوړي، ورېشې، کجورې، مالگه) يادونه وکړه او ويې فرمايل: که کله سره زر له سرو زرو سره، سپين زر له سپينو زرو سره، غوړي له غوړيو سره، ورېشې له ورېشو سره، کجورې له کجورو سره او مالگه له مالگې سره تبادله کوي نو بايد يوه اندازه وي او په يو لاس يې واخلي او په بل لاس يې ورکړي، زياتي او کمي کول په کې سود دی.

(مسند احمد ج: ۲ ص: ۲۳۲)

پوښتنه: زموږ په کليو کې دا دود دی، کله چې د یو شخص د کور غله د ده د کور لپاره بسنه نه کوي، یا دده د کور غله د کرلو وړ نه وي، نو هغه له یو خپلوان یا کليوال څخه د اړتیا وړ غله په قرض اخلي، بیا کله چې نوی فصل ورسېږي او غله ترلاسه کړي، نو بېرته یې هغومره قرض شوې غله وروسپاري، ایا د احادیثو په رڼا کې دا طریقه درسته ده؟

بله دا چې که موږ وگورو، نو په هېواد کې مو هم د غنمو ډېر ډولونه کرل او رېبل کېږي، چې ددې غنمو په بېو کې هم توپیر شته، دلته د بېلگې په ډول زه د خپلې سیمې د غنمو له بېلابېلو ډولونو څخه یې فقط دوه ډولونه یادوم:

۱- (گندم پاک ۸۱)، د سیمې په بازارونو کې د دې ډول غنمو یو (من) بیه له (۷۰) څخه تر (۸۰) افغانیو پورې ده.

۲- (گندم سي ۵۹۱)، د سیمې په بازارونو کې د دې ډول غنمو یو (من) بیه نږدې (۱۲۰) افغانۍ ده.

د لومړي ډول غنمو حاصل ډېر وي، خو په خوړلو کې د دویم ډول غنمو خوند له لومړي ډول څخه ډېر خوندور وي، همدا لامل دی چې تر منځ یې له (۵۰-۴۰) پورې توپیر دی. که چېرې ددې غنمو د تبادلې اړتیا پېښه شي، نو څنگه یې تبادله کولای شو؟ د قیمت له پلوه که د جنس د مقدار مطابق؟

ځواب: کله چې د غلې تبادله له غلې سره کېږي، نو دواړه لوري باید یو جنس وي، که د دواړو نوع (ډول) هم توپیر ولري، نو بیا هم باید دواړه یو شان او

برابري وي او لاس په لاس بايد راکړه ورکړه ترسره شي، کمی زیاتوالی هم جایز نه دی او له یو اړخه قرض هم ناجایز دی، تاسو چې د غنمو کوم دوه ډولونه یاد کړل، د دغې څخه د یو ډول غنمو (یو من) په بدل کې د بل ډول غنمو څخه (یونیم من) نه شی اخیستلای، دواړه باید برابر او مساوي وي، که د دواړو بیې سره توپیر ولری، نو باید په خپل منځ کې سره تبادله نه شي، بلکه په بېلو بېلو بیو دې بېل بېل وپلورل شي.

پوښتنه: ما له یو شخص څخه د سوداګرۍ لپاره پیسې وغوښتې، هغه راته وویل، چې ستا په سوداګرۍ کې چې څومره ګټه کېږي، په هغې کې به زما څومره برخه وي؟ زه هم هغه ته دومره پیسې وایم، چې هغه ماته په پیسو راکولو راضي شي. آیا په داسې قرض اخیستلو سوداګري کول، چې په هغې کې زه هم د مناسبې ګټې کولو تمه کوم، جایزه ده؟

ځواب: له چا څخه پیسې اخیستل، په هغې سوداګري کول او بېرته هغې ته په ګټه کې برخه ورکول، دوه حالتونه لري، یو حالت دا دی چې دا په لومړي سر کې ذکر کړای شي چې په سوداګرۍ کې څومره ګټه کېږي په هغې کې به دومره (مثلاً: ۲۱) سلنه د پیسو څښتن ته ورکول کېږي او دومره به د کار کولو والا ته او که په سوداګرۍ کې تاوان وشي، نو تاوان به د پیسو پر څښتن راځي، نو دا حالت سم او جایز دی.

دویم حالت دادی چې؛ که په سوداګرۍ کې ګټه وي یا تاوان، کمه یا ډېره ګټه وي، په هر حالت کې به د پیسو والا ته په یوه اندازه ګټه رسېږي. د بېلګې په ډول: ((یو کال یا شپږ میاشتې وروسته د دوه سوه افغانیو یا د ټولو پیسو (لس) سلنه به د پیسو څښتن ته ورکول کېږي)) دا حالت جایز نه دی. نو که ته له چا څخه د سوداګرۍ لپاره پیسې غواړې، لومړی حالت غوره کړه،

خو که پیسې د قرض په ډول اخلي، نو بیا پرې گټه اخیستل او ورکول دواړه جایز نه دي.

پوښتنه: کهیو شخص پنځه وخته لمونځ کوي، له پلار سره د هغې په دکان کې کار کوي، پلار یې هر وخت پر دې دینداره زوی چې واده یې هم کړی، نیوکه کوي او ورته وایي: ((ته دکان کې د زړه له کومي کار نه کوې))، خو پلار یې نه حلال گوري نه حرام. اوس یې زوی په دې فکر کې دی چې له خپل پلار څخه جلا او ځانله بله سوداگري یا دنده شروع کړي، ایا له پلار څخه ددې جلا کېدل شرعاً سم که نا سم کار دی؟

ځواب: که له پلار سره یې وخت تېرول سخت وي او پلار یې هم د بېلېدو غوښتونکی وي، نو شرعاً بېل کار کولو کې هېڅ ستونزه نه شته، خو د پلار خدمت او نور جایز امرونه منل به په ځان عملي کوي.

پوښتنه- په بېلابېلو مشتریانو باندې پر بېلابېلو بیو توکي پلورل: له موږ سره په دوکان کې ډول ډول توکي وي، کوم چې موږ حالاتو، وخت او مشتري ته په کتو سره په بېلابېلو بیو خرڅوو، ایا پر بېلابېلو مشتریانو باندې یو شان توکي په بېلابېلو بیو خرڅول سم دي، که نه د ټولو لپاره یوه بیه وټاکو؟

ځواب: هر یو ته یې په یوه بیه ورکول اړین نه دي، له چا سره کمښت هم کولای شئ، خو د ناجایزې گټې اجازه نشته او نه هم د چا له مجبوري څخه په ناسمې گټې اخیستنې سره د لوړې بیې اجازه شته.

پوښتنه- پرته له دې چې چاته ووايې، دا رخت عیب لري او پرې ويې پلورې: زه د رخت پلورلو سوداګري کوم، کله چې زما مشتري د رخت د ښه والي او بدوالي په اړه پوښتنه وکړي، نو زه ساده ځواب ورکړم، ډېر عیب یې نه بیانوم، په داسې حال کې چې زه د دغې رخت په اړه پوره مالومات هم لرم، ما له یو چا څخه واورېدل؛ هغه څوک مسلمان نه دی چې د خپلو توکو د پلورلو پر وخت مشتري ته د هغې عیبونه بیان نه کړي. ایا که مشتري له ما څخه د رخت په اړه پوښتنه هم ونه کړي، بیا به هم ورته د رخت عیبونه بیانوم، یا د هغې د پوښتنې کولو پر وخت یې باید بیان کړم؟

ځواب: هو! د یو مسلمان سوداګر یا پلورونکي طریقه همدا ده چې پر مشتري د یو توکي پلورلو پر وخت هغې ته د نوموړي توکي عیبونه ووايي، یا لږ تر لږه دومره ووايي چې؛ ((وروره! دا رخت ستا پر وړاندې دی، ويې ګوره! زه ددې د هېڅ ډول عیب ذمه وار نه یم)). حضرت امام ابو حنیفه رحمه الله علیه د رخت سوداګري کوله، یوه ورځ یې خپل ملګري ته وویل؛ ((دا رخت عیب لري، مشتري ته یې وویل)) او خپله چرته لاړو، ملګري یې د هغې په نه شتون کې هغه رخت خرڅ کړ، نو کله چې امام ابو حنیفه (رح) راغی پوښتنه یې وکړه، آیا تا ورته د دې رخت د عیب په اړه ویلي و؟ هغې منفي ځواب ورکړ، امام ابو حنیفه (رح) ډېر خواشینی شو او د هغې ورځې ټول عاید یې صدقه کړ.

پوښتنه- په ژبه یا شفاهي ډول یو توکی اخیستل او بیا د قسم په خوړلو هغه په لوړه بیه پلورل: عمر، زید او بکر یو دوکان لري، عمر یې پلار، زید او بکر یې زامن دي، عمر ځي یو توکی په (۱۵) افغانۍ رانیسي، هغه بېرته خپل زوی (زید) ته وایي دا ما پر تا (۲۰) افغانۍ وپلوره، زید

يې خپل ورور (بکر) ته وايي چې دا ما بېرته پر تا په (۲۵) افغانۍ خرڅ کړ، نو چې کله مشتري د همدغې توکي د رانيولو لپاره راشي، زېد ورته قسم خوري او وايي چې دا ما په (۲۵) افغانۍ اخیستی، نو هغه توکی پرې بيا په لوړه بيه وپلوري، ايا په اسلام کې په دا ډول قسم خوړلو سوداگري کول سم دي؟

ځواب: دا سوچه فريب او دوکه ده او دا سوداگري د دوکې او فريب سوداگري ده.

پوښتنه: ځينې وختونه داسې خلک موږ ته راشي چې موږ پوهېږو دا به هرو مرو له موږ څخه سودا اخلي، ځکه يا هغه څه چې دی يې اخلي په بازار کې نه موندل کېږي، يا بل لامل وي، نو په داسې وخت کې پرې بيا موږ توکي په لوړه بيه پلورو، ايا په بيه کې دا ډول لوړوالی جايز دی؟

ځواب: شرعاً که په هره بيه مال وپلورل شي جايز دی، خو که کله د چا له مجبوري څخه ناوړه گټه پورته او مال پرې په قيمته بيه وپلورل شي نو دا به کاروباري زياتی وي.

پوښتنه- د مشتريانو اخیستل او پلورل: کله چې د ورځپاڼو او شيدو پلورونکی کور کور ته د ورځپاڼو او شيدو رسولو کاروبار ښه قوي کړي، نو څه موده پس نوموړی پلورونکی هغه سيمه په بل سوداگر وپلوري چې دغې سيمې ته به ورځپاڼه يا شيدې رسوي، ايا دا ډول د مشتريانو پلورل او اخیستل جايز دي؟

ځواب: د سیند ماهیان په ټپکه ورکول، باج اخیستل په ټپکه ورکول، دا دواړه کارونه دیني عالمانو ناجایز کارونه بللي دي، همدا ډول د مشتریانو پلورل هم ناجایز عمل دی او له هغې څخه لاسته راغلې پیسې هم حرامې دي.

پوښتنه: که د کوم توکي بیه په بازار کې له خپلې اصلي بېې څخه څو چنده لوړه شي، نو په کومه بیه باید وپلورل شي؟

ځواب: کوم شیان چې د پلورلو وړ وي، نو بازار کې دې وکتل شي چې دا په څومره قیمت ترلاسه کېږي؟ په همدې بیه دې دا هم وپلورل شي.

پوښتنه: که یوه ښځه د مېړه په نه شتون کې د هغې توکي پرته له اجازې وپلوري، نو کله چې یې مېړه خبر شي، په قهر شي او عاجل د نوموړي توکي له پلورلو انکار کوي، ایا د ښځې دا اختیار جایز دی؟

ځواب: هېڅ کومه مېرمن د مېړه له اجازې پرته د هغې هېڅ کوم شی نه شي پلورلی، مېړه د دغې راکړې ورکړې د ردولو یا منلو پوره اختیار لري.

پوښتنه: زما ځینې ملګري د موټرو اخیستل او خرڅول کوي، ځینې داسې کوي چې یو شخص ته په (سل زره) افغانۍ موټر واخلي، بیا ورته وایي؛ یو یا یونیم کال وروسته به راته (یو سل او پنځوس زره) افغانۍ راکوې. زما په اند کوم خلک چې د سود کار کوي هغوی هم همدا ډول کوي.

ځواب: که کوم شخص خپله په (سل زره) افغانۍ موټر واخلي او بیا کال وروسته یې په (سل زره) یا (یونیم سل زره) په قرض وپلوري، نو جایز دي، خو که د موټر رانیوونکي ته (سل زره) افغانۍ قرض ورکړل شي او دا ورته

وویل شي چې؛ یو کال وروسته به د (سل زره) په سر (پنځوس زره) اضافه اخلم، نو دا سود او حرام دي.

پوښتنه: که کوم شخص یو موټر په (لس زره) افغانۍ په خپل نوم کړي او نورې پیسې به په شپږو میاشتو کې ورکوي او گاډۍ به هم شپږ میاشتې وروسته ترلاسه کوي، خو دې ته یوازې یو رسید یا کاغذ ورکول کېږي، که همدغه شخص د نوموړي موټر په پلورلو کې ګټه ویني، نو کولای شي چې مخکې له دې چې موټر ترلاسه کړي، د رسید یا کاغذ له لارې هغه موټر چې دې یې بیانه ورکړې وپلوري؟ همدا ډول د دکان، کور او اپارتمان پلورلو مسئله هم راته تشریح کړئ.

ځواب: کله چې یو شی واخیستل شي، نو تر هغې چې دغه شی یې په واک کې نه وي، مخکې یې پلورل جایز نه دي. د دوکان، کور او اپارتمان مسئله هم همدا ډول ده، تر هغې چې په واک کې یې نه وي، پلورلی یې نه شي.

پوښتنه: عبدالغفار د یو جومات دکان په کرایه واخیسته او اقرار خط یې هم په سم ډول ولیکه، په دویم شرط کې یې لیکلي؛ ((نوموړی دکان ما د خپلې سوداګرۍ لپاره واخیست، تر کومه چې زما زړه غواړي، خپله سوداګري به په کې کوم، هېڅ کوم شخص حق نه لري چې ما په دې دوکان کې له کار کولو څخه منع یا خپله په هغې دوکان کې کاروبار وکړي او نه به هم دا دوکان په کوم ناسم ډول چاته په ټيکه ورکول کېږي، که دا ډول اجازه غوښتل وي، نو د اقرار خط له کمېټې څخه به اجازه اخلي، نو څه موده پس عبدالغفار دغه دوکان چاته ورکړي او په بدل کې یې مخکې پیسې واخلي، نو دویم شخص د دوکان مالک ته وایي؛ اوس د کرایې بلونه زما په نوم رالېږه. تاسو ووايئ، د تنظیم کمېټه

له دغې شخص سره څه وکړي؟ همدارنگه د عبدالغفار ضمانت هم له يادې کمېټې سره شته، چې کوم به د دکان خالي کولو پر وخت ورته سپارل کېږي.

ځواب: عبدالغفار بايد اقرار خط ته ژمن پاتې وای، خو اوس د جومات کمېټه کولای شي، د دغې دکان قرارداد له نوي شخص سره وکړي، خو د جومات کمېټه د لومړي دکاندار د ضمانت قبضه کولو هېڅ شرعي حق نه لري.

پوښتنه: ايا مدعي ته د ټاکل شوي وخت مدعا عليه حاضرول اړين دي؟ که په کفالت کې دا شرط ذکر شوی وي چې زه به په ټاکلي وخت مدعا عليه حاضروم، خو په ټاکل شوي وخت يې حاضر نه کړای شي، نو د کفالت (ضمانت) کوونکي سره څه چلند په کار دی؟

ځواب: که مدعا عليه مال وي او تر ټاکلې نېټې پورې حاضر نه کړای شي، نو هغه مال به له کفيل څخه اخيستل کېږي او که کفيل د شخص د حاضرولو ضمانت کړی وي او حاضر يې نه کړای شي، نو د مدعي په غوښتنه کفيل نظر بند کېدلای شي.

پوښتنه- د (الله ﷻ) نوم غاړکۍ پلورل او د هغې کارول: ځينې ښځينه او کوچنيان د (الله ﷻ) نوم غاړکۍ په غاړه گرځوي، ډېر لږ خلک يې حمام ته د تلو پر وخت لرې کوي، گڼ شمېر خلک يې پروايي کوي، چې له امله يې د (الله ﷻ) نوم بې قدرې کېږي. د داسې غاړکۍ خرڅول او له هغې څخه گټه پورته کول جايز دي که نه؟

ځواب: داسې غاړکۍ پلورل جايز دي، بې احترامۍ کوونکي يې د بې احترامۍ خپله ذمه وار دی.

پوښتنه: موږ د يخچال او ائيرکنډيشن کاروبار کوو، کله چې د يو شخص يخچال يا ائيرکنډيشن کې گاز خلاص شي، نو موږ يې ورته د (۳۵۰) افغانیو په بدل کې اچوو، خو په دې باندې ډېر لږ مصرف راځي، کار يې هم تخنيکي دی، په ډېر فکر او احتياط سره ترسره کېږي، که په دې کار کې تېروتنه وشي، نو د ډېر خطر امکان هم لري، چې بيا يې تاوان زموږ پر غاړه وي. ايا د داسې ډېرو پيسو اخيستل سم دي؟ که دومره پيسې وانخلو نو زموږ کاروبار به بېکاره وي. بله دا چې کله د مشتري يخچال يا ائيرکنډيشن داسې ستونزه ولري چې زموږ پرې هېڅ مصرف نه راځي، فقط د گوتو په وهلو جوړېږي، يعنې له مغز څخه کار اخيستل وي، خو بيا هم موږ (۵۰) يا (۱۰۰) افغانۍ اخلو، ايا دا جايز دي؟

ځواب: دا د کار کولو په بدل کې مزد اخيستل دي او د کار کولو په بدل کې مزد اخيستل جايز دي.

پوښتنه: يو شخص د مېوې رسېدلو څخه مخکې باغ پلوري، ايا په دې باندې لسمه (عشر) شته؟ که ددې پيسې ټول کال پاتې شي زکات پرې راځي که نه؟

ځواب: د مېوې رسېدلو څخه مخکې باغ خرڅول جايز نه دي، خو د دغې باغ ځمکه په کرايه ورکولې شي، په داسې حال کې پرې عشر نه شته، خو د کال په پوره کېدو پرې زکات اوږي.

پوښتنه: ما اورېدلي چې د جمعې اذان څخه وروسته اخیستل او خرڅول حرام دي، ایا دا صحیح دي؟ که دا خبره درسته وي نو بیا د کوم اذان څخه وروسته؟ لومړي که دویم؟

ځواب: په قران کریم کې د جمعې د لمانځه اذان څخه وروسته اخیستل او خرڅول منع راغلي دي، (سورة الجمعة)، نو ځکه د جمعې له لومړي اذان څخه وروسته اخیستل او خرڅول او نور کاروبار جایز نه دی.

”يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَاةِ مِنْ يَوْمِ الْجُمُعَةِ فَاسْعَوْا إِلَى ذِكْرِ اللَّهِ وَذَرُوا الْبَيْعَ . سورة الجمعة -“

ای مؤمنانو! کله چې د جمعې په ورځ د لمانځه لپاره اذان وشي، نو دخدای (ج) د یادولو لپاره په بیړه ورځئ او اخیستل او خرڅول پرېږدئ.

پوښتنه: ایا پیسې په پیسو بدلول جایز دي؟

ځواب: له پیسو سره د پیسو بدلول جایز دي، خو دواړه طرفونه باید برابر وي، لېوالتی او ډېروالی جایز نه دی او له دواړو اړخونو څخه باید پیسې نغډې وي، قرض هم جایز نه دی.

پوښتنه: ځینې وختونه موږ د یو هېواد پیسې (ډالر یا ریال) اخلو او ددې په بدل کې د بل هېواد پیسې (افغانۍ یا کلداره) ورکوو، نو ایا په دې کې هم پر همدې وخت بېرته پیسې ورکول اړین دي؟ که اړین وي، نو جایزه ښه به یې څه ډول وي؟

ځواب: په دې راکړه ورکړه کې نغد ورکول او اخیستل ډېر اړین دي.

پوښتنه: که کوم شخص سره زر یا سپين زر کور ته د خوښولو لپاره راوړي، بیا یې خوښ کړي، خو پیسې یې څو ورځې یا څو موده وروسته پلورونکي ته ورکړي، نو ایا دا راکړه ورکړه سمه ده؟ که سمه نه وي، نو کومه طریقه یې سمه ده؟ ځکه دا شیان پرته له بنځینه وو ته د ښودلو څخه نه اخیستل کېږي.

ځواب: کور ته یې د کتلو یا خوښولو لپاره راوړل جایز دي، خو کله چې یې اخلي، نو راکړه ورکړه باید له دواړو اړخونو څخه نغده وي، قرض نه کېږي، نو که کور ته د خوښولو لپاره یوړل شي، د خوښولو وروسته دې بېرته دکاندار ته راوړل شي، بیه دې پرې واچول شي، پیسې دې ورکړل شي او یاد شیان دې واخیستل شي.

پوښتنه: موږ د سبزی پلورلو کار کوو، تاسو پوهېږئ چې د تازه ساتلو لپاره په سبزي باندې اوبه اچول کېږي، په دې کې ځینې داسې سبزي هم وي چې ډېرې اوبه ځینې، ایا دا کار سم دی؟

ځواب: ځینې داسې سبزيانې وي چې که اوبه پرې وانه اچول شي نو خرابېږي، نو له دې امله د اړتیا په حالت کې پرې اوبه اچول سم دي، خو اوبه دې د سبزی په بیه نه پلوري، بلکې همدومره بیه دې ورله راکمه کړي.

پوښتنه: که له چا سره څه اندازه حرامې او څه اندازه حلالې پیسې وي، ټولې راټولې کړي او یو جایز کاروبار پرې شروع کړي، نو له دې څخه لاسته راغلې گټه به څنګه وي؟

ځواب: د گټې حکم هم هماغه دی، کوم چې د اصلي مال دی، که اصلي مال حلال و، نو گټه یې هم حلاله ده، که اصلي مال حرام و، نو د گټې به یې هم همدا حال وي، خو که څومره اندازه یې په کاروبار کې حلال مال لگلولی وو، همغه اندازه به یې گټه هم پاکه وي، پاتې حرامه.

پوښتنه: یو درزي غیر شرعي جامې گنډي، لکه؛ د نرینه وو لپاره سوچه د ورېښمو جامې گنډي، یا یو کمپوزر ناروا شیان کمپوزوي او خپله روزي لاس ته راوړي، له دواړو سره کار کولو باندې عاید لاسته راوړل حرام دي که مکروه؟

ځواب: د حرام کار کولو مزد هم حرام دی.

پوښتنه: کوم توکي چې موږ جوړ کړو، نو کله چې د هغې لپاره یوه بیه وټاکو، چې دا به په دومره بیه پلورو، نو که موږ هغومره بیه دکاندار ته یاده کړو، په هغې بیه یې نه اخلي، څه نا څه راباندې کموي، که موږ دا ستونزه په نظر کې ونیسو او بیه لږه لوړه ووايو تر څو د مشتري د نرخ کولو له امله اوسط نرخ ته راشي، نو ایا داسې کار کول جایز دي یا په درواغو کې شمېرل کېږي؟

ځواب: لوړه بیه ښودل او له هغې څخه یې بیا کمول خو درواغ نه دي، نو ددې لپاره جایز دي، خو د سوداګرۍ د اصولو له مخې دا کار غلط دی، یو نرخ ووايه، په سر کې به خلک درڅخه خواشيني وي، خو کله چې ټولو ته دا په ډاګه شي چې ته له بازار څخه په کم نرخ توکي پلورې او ستا اصول همدا دي، نو خواشيني به یې ختمه شي او بیا به ارام احساس کړي.

پوښتنه: کوم توکي چې په وزن پلورل کېږي، د پلورلو پر وخت ددې په وزن کولو کې د رانيوونکي شتون اړین دی؟ آیا هغه په دکاندار اعتبار کولای شي؟ که اعتبار کولای شي، نو کله چې دده واک ته ورسېږي، بیا یې د خپل ډاډ ترلاسه کولو لپاره وزن کول اړین دي؟ یا بې له دې چې وزن یې کړي استعمالولای یا بېرته یې پلورلای شي؟

ځواب: کوم توکي چې په وزن پلورل کېږي، هغه درې حالتونه لري:

لومړۍ حالت دادی چې کله پلورونکي دغه شيان وزن کول، نو پېرودونکی یا یې استازی موجود و، نو په داسې حالت کې د بیا پلورولو پر وخت یې وزن کول اړین نه دي، بې له وزن کولو یې بېرته پلورلی شي او خپله یې هم خوړلی یا کارولې شي.

دویم حالت دا دی چې، هغه وخت اخیستونکی یا د هغه استازی موجود نه و، کوم وخت چې پلورونکي شيان وزن کړل، نو په داسې حالت کې د نوموړو توکو کارول او د هغې بېرته پلورل جایز نه دي، خو که پلورونکي ته دا وویل شي؛ چې په دې پلاستیک کې چې څومره شيان دي، که لږ وي یا ډېر، په دومره بیه یې اخلم، نو بیا یې د دویم ځل لپاره د وزن کولو اړتیا نه شته.

درېم حالت دادی چې که د بوجو، پلاستیکونو یا تلو په حساب سره اخیستل او خرڅول وي، نو که د دې وزن کم یا ډېر وي، د بېرته وزن کولو اړتیا یې نه وي.

پوښتنه: د ترانسپورټ کاروبار ډېر وخت داسې کېږي چې؛ یو شخص یو موټر په نغدو په (۵۰۰۰۰) واخیست، پر بل شخص یې بېرته په

(٦٠٠٠٠) په قرض وپلوره، اخیستونکی به هره میاشت (درې زره) افغانۍ د قسط په ډول ورکوي، خو په دې اخیستلو او خرڅولو کې یو شرط دا کېښودل کېږي چې دا پیسې به پر موټر وي، پر شخص به نه وي، که موټر چېرې وسوزي یا ورک شي، نو خرڅوونکی له اخیستونکي څخه پیسې نه شي اخیستلای، دا شرط ډېر مشهور وي، فرق نه کوي که د خرڅولو او اخیستلو پر وخت یې څوک یادونه وکړي یا نه، په هر حال په دې عمل کېږي او که اخیستونکي هر څومره پیسې پرې کړې وي، د موټر په له منځه تللو سره هغه هم ضایع کېږي.

۱- ایا دا ډول اخیستل او خرڅول د شریعت له مخې جایز دي؟

۲- که جایز نه وي، نو له دې څخه ترلاسه شوې ګټه په سود کې حسابېږي که نه؟ دا پیسې به په اخیستونکي وي یا پر موټر؟ او د موټر کاغذونه به هم تر هغې وخته د موټر له پلورونکي سره وي ترڅو چې قرض خلاص نه شي، ایا له دې سره په راکړه ورکړه کوم اثر پرېوځي که نه؟

ځواب: د شریعت له قانون سره سم کله چې ایجاب او قبول بشپړ شي، نو اخیستل او خرڅول هم بشپړ کېږي او پر پلورونکي واجب کېږي چې پیروونکي ته مال وسپاري او په پیروونکي واجب کېږي چې پلورونکي ته د مال بیه پرې کړي، په دې کې هېڅ فرق نه شته چې د قیمت له پرې کولو څخه مخکې مبیعه (اخیستل شوي توکي) له منځه ولاړ شي، ضایع شي یا خراب شي، په هر حالت کې په پیروونکي واجب دي چې بیه یې پرې کړي، ځکه د بیې اړیکه له اخیستونکي سره ده نه د مال سره، یعنې قیمت په اخیستونکي واجبېږي، نه په مال. په راکړه ورکړه کې داسې شرط لګول چې؛

((که د بیې پرې کولو څخه دمخه مال له منځه ولاړ شي نو پاتې پیسې به هم له منځه ځي)) شرعاً فاسد دی او له داسې شرط سره اخیستل او خرڅول ناجایز دي. که کوم شخص د یاد شرط سره پلورل او اخیستل وکړي، نو په هغې شرعاً دا واجبېږي چې دا راکړه ورکړه ختمه کړي او دغه فاسد شرط له منځه یوسي او بېرته له سره نوي پلورل او پېرل وکړي. که له داسې ناوړه شرط سره د راکړې ورکړې کولو وروسته مبیعه (مال) له منځه ولاړ شي، چې بیه یې هم په پوره توګه نه وي پرې شوې، نو د دغې راکړې ورکړې د نه منسوخ کېدو له امله د پیروونکي د بیې پرې کولو ذمه واري نوره هم مستحکمه کېږي، خو پر پیروونکي شرعاً بیه پرې کول دي، هو! که پلورونکی د مال له منځه تلو وروسته پیروونکي معاف کړي نو هېڅ ستونزه نه شته. په یاد حالت کې د بیعې فاسد کېدو سره چې موټر د مشتري په واک کې و، د اخیستونکي په واسطه له موټر څخه ګټه اخیستنه جایز ده. که پلورونکی د پوره بیې ترلاسه کولو تر مودې د موټر کاغذونه له ځان سره وساتي، په دې کې هېڅ ستونزه نه شته، خو د ملکیت حق یې مشتري ته ورکول اړین دي.

پوښتنه: څرنگه چې تاسو پوهېږئ، د اسلام دین پر موږه ناجایزه ګټه ترلاسه کول حرام کړي دي، نو که یو مسلمان ټوله ورځ زیار وباسي، مزدوري کوي، یا کوم کاروبار یا سوداګري کوي، په زیار ویستلو خپل مزد اخلي، خو کومې پیسې چې دی یې لاسته راوړي، هغه د حرامو پیسې دي، نو ایا په دې شخص هم هغه پیسې حرامې دي؟ په داسې حال کې چې دې شخص د مزدوري کولو له لارې لاس ته راوړې دي.

ځواب: که د نوموړي شخص کار کول او مزدوري شرعي وي، نو مزد یې هم حلال دی، خو په دوه شرطونو، یو دا چې کار به یې سم کړی وي، په کار

کې يې لټي او غفلت نه وي کړی، دويم دا چې کوم کار يې چې کړی شرعاً جايز هم دی، له دې وروسته که مالک ورته له حرامو پيسو څخه مزد ورکوي، نو نه دې قېلوي، بلکه هغه دې اړ کړي تر څو له يو چا څخه ورته حلالې پيسې واخلي او دده مزد ورکړي. د هغې له حرامو پيسو څخه مزد اخيستل به جايز نه وي، که دا مالومه وي چې د فلاني شخص يا ادارې گټه حرامه ده او د حرام کار کولو له لارې پيسې لاسته راوړي، نو د هغې سره بايد مزدوري يا کار ونه کړای شي.

پوښتنه: ايا د داسې شیانو جوړولو ټېکه چې په هغې کې د گټې او تاوان دواړو احتمال وي، جايز ده که نه؟ په داسې ټېکو کې ځينې وختونه ډېره گټه ترلاسه کېږي، ځينې وختونه ډېر تاوان.

ځواب: دا ټېکه جايز ده.

پوښتنه: د دولتي ټيکو د بولۍ پر وخت، ټول ټيکداران يو ځای شي او دا پرېکړه وکړي چې ټيکه به فلانی شخص اخلي او د ټېکې په بدل کې به نورو ټيکدارانو ته پيسې ورکوي چې خپل منځ کې يې وويشي. دا ټيکداران بيا دا جواز وړاندې کوي.

۱- موږ دولت ته فیس ورکړی دی.

۲- د دې ټېکې لپاره موږ (۲٪) د ضمانت په ډول پيشکي ورکړې.

۳- د ټېکې اخيستلو په خاطر مو د بولۍ فارم لپاره (۵۰۰) افغانۍ پرې کړي، چې بېرته نه راګول کېږي، که ټېکه موږ واخلو يا نه. نو دا پيسې

چې موږ پاتې ټيکداران يې په خپل منځ کې ويشو دا زموږ د زيار، پانگې او فيس له امله حق جوړېږي.

په دې ډول ټيکدار دغه بولي په لوړه بيه اخلي چې ډېرې پيسې ورته په کې پاتې شي، د سيالۍ په وخت کې هر ټيکه دار ټيټه بيه وايي. شرعاً دا ډول بولي اخيستل څه حکم لري؟

ځواب: دا پيسې د رشوت په بڼه دي، چې ناجايز دي، اخيستونکي يې حرام خوري. د سيالۍ څخه د بچ کېدو لپاره دوی داسې هم کولای شي، چې په خپل منځ کې پرېکړه وکړي چې فلانۍ ټيکه فلانۍ او فلانۍ ټيکه به فلاني اخلي، په دې توگه به ټولې ټېکې په خپل منځ کې وويشي.

پوښتنه: په دولتي ادارو کې دا يو ډول دود دی چې کله يو ښه کار هم کوي، مامورين درڅخه خپل کمېشن غواړي، که ستا کار هر څومره صحيح کار وي، که د حکومت يا ادارې له اصولو سره سم هم وي، بيا هم کمېشن نه پرېږدي او کار دې نه قبلوي، که کمېشن ورنه کړې نو ټيکداري پرېښودلو ته دې اړباسي، خو ټيکداري زما مجبوري ده، نو کمېشن ورکول څنگه دي؟ او زما د ټيکدارۍ پاتې گټه يا پيسې څنگه دي، جايز که ناجايز؟

ځواب: دا هم رشوت دی، که د ظلم د رفع کولو لپاره رشوت ورکړل شي، نو تمه شته چې رشوت ورکوونکي پر نه وي، خو رشوت اخيستونکي هر وخت حرام خوړونکي دی.

پوښتنه: په تېکه کې ځينې ملگري رييسان ټيکدار ته د خواخوږۍ په موخه شيان ډېر ليکي، لکه: که ځمکه يې (۹۰) متره کنستلې وي، نو رييسان ورته د (۱۰۰) مترو پيسې ورکوي. د لس مترو ډېرې پيسې څنگه دي؟

ځواب: دا سوچه حرام دي.

پوښتنه: ايا په اسلام کې شفعه کول جايز دي؟ لکه: څرنگه چې والدين پر بل شخص د خپل جايداد څه برخه يا ټول جايداد خرڅ کړي، نو ايا د دوی اولادونه يا خپلوان د شفعه کولو حق لري؟ او دوی د اسلامي اصولو له مخې د هغې جايداد بېرته اخيستلو حقدار دي که نه؟

ځواب: په اسلام کې د شفعه حق جايز دی، خو مسايل يې دومره نازکه دي چې خلک پرې نه پوهېږي، لنډه دا چې د امام ابو حنيفه په نزد د شفعه حق يوازې درې ډوله خلک لري:

اول: هغه خلک کوم چې په پلورل شوي جايداد (کور، زمکه) کې شريک او يا برخه لري.

دويم: هغه شخص چې په جايداد کې شريک نه وي، خو د جايداد اړوند شيانو کې شريک وي، لکه: د دوه کورونو منځ کې شريکه لار، يا د زمکې خړوبولو شريکه وياله.

درېيم: هغه شخص د چا چې له خرڅ شوي جايداد سره کور يا زمکه نښلېدلې وي.

دغه درې ډوله خلک د شفعي حق لري، يعنې لومړی هغه شخص چې جايداد کې شريک وي، بيا هغه چې د جايداد اړوند شيانو کې شريک وي او بيا گاونډي. که لومړی شخص شفعه کول ونه غواړي، نو بيا يې دويم شخص کولای شي، که دويم يې هم ونه غواړي نو بيا يې درېيم شخص کولای شي.

نو له دې څخه مالومېږي، چې د پلورونکي اولاد يا خپلوان په دې درې ډوله خلکو کې نه دي، نو دوی هېڅکله په دې نوم چې د جايداد پلورونکي اولاد يا خپلوان دي د شفعه حق نه لري.

نو هغه شخص چې د شفعه حق لري او د جايدا له پلورلو خبر شي، بې له کوم ځنډه بايد اعلان وکړي چې؛ ((فلانی کور پلورل شوی او زه پرې د شفعه حق لرم، زه به دا خپل حق کاروم)) او د خپل دې اعلان شاهدان هم بايد جوړ کړي.

بيا دې هغه د پلورونکي يا پيردونکي (چې جايداد د چا په واک کې وي) خواته ولاړ شي، يا دې خپله د هغې زمکې خوا ته ولاړ شي او دا اعلان دي وکړي، نو بيا به يې د شفعه حق پر ځای وي، که چېرې نوموړی شخص د جايداد له پلورنې خبر شي خو غلی پاتې شي او سمدسته د شفعه اعلان ونه کړي، نو دی د شفعه له حق څخه محرومېږي. د دغې دوه کارونو ترسره کولو وروسته دې بيا محکمې ته ولاړ شي او هلته دې د خپل استحقاق ثبوت حاضر کړي.

پوښتنه: زما يو ملگري صراف دی، د هغه پلار ته خلکو سره زر د جوړولو لپاره ورکړي وي، خو پلار يې نږدې شل کاله مخکې په حق رسېدلی، له

وفات کېدو وروسته يې ځينې خلک راغلل او خپل سره زر يې يوړل، خو اوس هم ځينې داسې خلک شته چې د خپلو سرو زرو د بېرته اخيستلو لپاره نه دي راغلي، نو اوس هغه ملگری دا پوښتي چې له دې سرو زرو سره څه وکړي؟

ځواب: په عامه توگه د صرافانو سره د خپلو مشتريانو نومونه ليکل شوي وي، نو د کومو خلکو امانتونه چې يې له پلار سره ايښي وو، که د هغې نومونه او ادرسونه هم پيدا شي، نو کور ته يې خبر ورکول ډېر مهم دي، که ادرس يا پته نه وي، نو بيا له کومې ممکنې لارې اعلان کول په کار دي، که له اعلان کولو څخه يو کال تېر شي او څوک رانه شي، نو ددې حکم به د ورک شوي مال وي، خو که د صدقه کولو وروسته يې مالک يا وارث پيدا شو، نو د هغې خبرول اړين دي، بيا د هغې اختيار دی، چې صدقه په خپل حال پرېږدي يا خپل مال بېرته اخلي.

که هغه د خپل مال غوښتنه وکړي، نو کومې پيسې چې دغه شخص صدقه کړې دي، هغه به د دې له خوا په صدقه کې حساب شي او د مال څښتن ته به همدومره پيسې ورکوي، نو ددې لپاره د ورک شوي مال د صدقه کولو پر وخت دا مهمه خبره ده چې په يو کاغذ دا وليکل شي چې: ((د فلاني شخص دومره سره زر، يا پيسې د څښتن د نه پيدا کېدو له امله د هغې له خوا صدقه شوې، که کله دغه شخص يا يې خپلوان پيدا شي او د خپل مال ترلاسه کولو غوښتنه يې وکړه، نو دوی ته به د خپل مال بدله ورکول کېږي.)) دا ليک دې د يوې وصيت نامې په ډول وساتل شي.

پوښتنه: زما ورور د جامو گنډولو دکان جوړ کړی، دا يې د دکان لومړی کال و، په روژه کې خياطانو ته ډېر کار راځي، نو زما ورور ته هم ډېر کار

راغی، له رخت څخه ډېرې زیاتې ټوټې پاتې شوې، زما ورور وایی؛
مشتريان خپله د یو جوړ جامو لپاره پنځه یا شپږ متره رخت راوړي، که زه
په خپله خوښه رخت غوڅ کړم او یو څه ټوټه ترې پاتې شي، نو دې کې
خو به کومه ستونزه نه وي؟ ځینې وختونه له یو کور څخه څو جوړه جامې
په یو رخت او یو رنگ کې راځي، نو چې کله یې غوڅه کړم، ډېر رخت
ترې پاتې کېږي، کومه چې د گټې اخیستنې وړ وي، دغه پاتې شوی
رخت په خپل کور کې کارولی شو که نه؟ او که دا رخت کوم غریب ته
ورکړو نو دا کار سم دی؟ یا دا رخت بېرته مشتري ته ورکول اړین دي؟

ځواب: کوم رخت چې پاتې شي، هغه یې د څښتن دی، ددې بېرته ورکول
مهم دي، ددې خپله کارول یا کوم غریب ته ورکول جایز نه دي، کنه د غلا
یا خیانت گناه به وي.

پوښتنه: موږ چې چېرې اوسېږو، هلته تر اوسه برېښنا نه ده رسېدلې،
خو د برق برج نږدې دی، نو ځینې خلک په کې کنډه واچوي او کورونو
ته برق ورکوي، په بدل کې یې له هر کور څخه سل افغانۍ اخلي، چې دا
کار غلا او د قانون خلاف کار دی، دا برق زموږ کور ته هم راتېر شوی
دی، ددې برق په رڼا کې موږ لمونځ کوو، دا جایز دی که نه؟ او په دې اړه
زه باید څه وکړم؟ ځکه زما په منع کولو خلک له دې کاره لاس نه اخلي،
هغوی وایی موږ پیسې ورکوو، څه وړیا خو یې نه کاروو.

ځواب: که غل غلا وکړي او سامان پلوري او تاته مالوم شي چې دا د غلا
مال دی، نو د هغې اخیستل جایز نه دي، بلکې حرام دي، همدا حکم د دغې
برېښنا هم دی.

پوښتنه: زموږ په کلي کې یو ځای د جنازې لپاره وقف شوی و، خو د پام نه کولو له امله هغه د چټلتیا ښکار شو او هلته جنازه کول بند شول، اوس هلته د کلي خلکو لپاره کومې جوړې شوی دی، خو زموږ د کور تر څنګ لږ ځای پاتې دی، زموږ کور ډېر تنګ دی، زړه مو دی چې دغه ځای واخلو او کور مو پراخه کړو، که دا ځای زموږ لپاره جایز وي، نو دا اخیستلای او کارولای شو؟

ځواب: د وقف شویو شیانو اخیستل او خرڅول جایز نه دي، که هغه ځای چا وقف کړی نه وي، بلکه خلکو تش ځای لیدلی وي او د حکومت د اجازې پرته یې هلته د جنازې ځای جوړ کړی وي، خو د وقف نیت یې نه و کړی او نه یې د حکومت څخه منظوري راخیستې وه، نو ددې خرڅول او تاسو ته یې اخیستل جایز دي.

پوښتنه: زه چې اوس کوم ځای کې کار کوم، هغه یوه ټولنیزه اداره ده، زه هلته شپه او ورځ کار کوم، په منځ کې د ډوډۍ خوړلو دمه هم لرو، مسئله داده چې زه دلته یوازې نوکري کوم، زه له دوی سره هېڅ ډول شراکت نه لرم، یوازې نوکري کوم، (یونیم) کال مخکې چې ما له دوی سره کار پیلوه، نو له دوی سره مې پر (۲۲۰۰) افغانۍ تنخوا پرېکړه وکړه، خو ما ویل که (۲۶۰۰) یا له دې څخه هم زیاته وي، نو ډېره به ښه وي، خو هغوی ونه منله او دا یې راته وویل چې موږ به تاته د ادارې له عاید څخه (۵) سلنه کمېشن درکړو، کوم چې هره میاشت (۵۵۰) افغانۍ یا له دې څخه ډېر او کم کېږي، تاسو ددې د جایز یا ناجایز کېدو په اړه مالومات راکړئ او زما خواشیني لرې کړئ.

ځواب: ستا معاش خو همغومره دی، څومره چې ټاکل شوی دی، کوم پنځه فیصده کمېشن چې درته دوی ویلای و، که دوی یې په رضا درکوي جایز دی.

پوښتنه: زه په استرالیا کې اوسېږم، د دې ځای خلک تر ډېره مسلمانان نه دي، ددې هېواد په خوراکي توکو کې د گڼ شمېر حرام ځناورو غوښه یو ځای کېږي، ایا دا ډول شیان پلورل جایز او عاید یې حلال دی؟

ځواب: په کومو توکو کې چې د حرامو حیواناتو وازده (غوړي) کارول شوي وي، شرعاً د هغې کارول جایز نه دي او د کومو شیانو چې کارول جایز نه وي، د هغې پلورل هم جایز نه دي او عاید یې هم حلال نه دی.

پوښتنه: نن سبا په خلکو کې دا کار ډېر عام شوی چې د بازارونو چوکیداري پر یو بل پلوري، دا په داسې حال کې چې لومړي چوکیدار په دې بازار هېڅ ډول قیمت نه وي پرې کړی او نه یې پرې کوم زیار باسلی وي، نو په دې نوکړۍ پیسې اخیستل حلال دي، که حرام؟ یا د داسې کمپنۍ گارډ وي چې په هغې کې عام خلک دنده نه شي ترلاسه کولای، لکه په ځینو کمپنیو کې حکومت مزدورانو ته یو کارډ ورکوي، چې هغه مزدوران بیا خپل کارتونه نږدې په یو لک افغانۍ پلوري، خلک یې په ډېرې خوښۍ اخلي. ایا د داسې کارډونو پلورل او پیرل حرام دي که حلال؟

ځواب: ذکر شوي حقوق اخیستل او خرڅول صحیح نه دي، له دې څخه لاسته راغلی مال حرام دی.

پوښتنه: ځينې سوداگر چې موږ ورسره مخامخېږو، د خپل مال پلورلو په خاطر په (پنځه) دقيقو کې گڼ شمېر قسمونه خوري او وايي: ((دا نرخ د ايماندارۍ نرخ دی)). که هغه نرخ يې رښتيا وي يا دروغ، ځينې بيا په نرخ کې لېوالی کوي او وايي: ((موږ ستا په خاطر لږ تاوان وکړ، په الله قسم چې تاوان کوو، په قران قسم چې له تاخه مو يوه انه گټه هم نه ده کړې)). آيا داسې هم کېدلای شي چې محترم سوداگر زموږ له خاطره تاوان وکړي؟

ځواب: د دروغو قسم خوړل لويه گناه ده، که څوک په دې ډول قسمونو خوړلو عادت شوي وي، نو بايد توبه وباسي او ځان اصلاح کړي. د مال پلورلو لپاره قسم خوړل خو نور هم ناسم کار دی، په حديث کې راځي چې د قيامت په ورځ به سوداگر خلک د بدکارو په حيث راپاڅېږي، پرته له هغې سوداگرو څخه څوک چې له الله (ج) څخه وېرېږي او له دروغو ويلو ځان ژغوري.

پوښتنه: ۱- په دکاندارۍ کې دروغ ويلو سره رزق حرامېږي يا نه؟

۲- که په دکاندارۍ کې دروغ ويلو سره رزق حرامېږي، نو په صدقې او زکات ورکولو سره بېرته پاکېږي که نه؟

۳- څرنگه چې د حرام مال په اړه په حديثونو کې سخت بيانونه راغلي دي، نو زما عمر (۱۷) کاله دی او زه بالغ یم، زموږ په کور کې مال او دولت حرام دی، په دې کې زما څه گناه ده؟ دا خو زموږ د مشرانو غلطی ده، اوس ماته په دې کور کې اوسېدل په کار دي که کور پرېږدم او ولاړ شم؟

ځواب: ۱- که درواغ وویل شي، یو چاته دوکه ورکړل شي او نفقه لاس ته راوړل شي، نو دا حرام دي.

۲- په ناڅېرۍ کې غلط بیاني کولو سره لاسته راوړل شوې ګټه پاکه وي، خو په ډاګه دوکه ورکول او ګټه لاسته راوړل هېڅکله پاکه نه وي.

۳- که د حرامو څخه د ژغورنې هېڅ لاره نه وي، نو له الله (ج) څخه استغفار غواړه.

پوښتنه: زه یو دکاندار یم، زموږ تر څنګ نور هم ډېر دوکانونه شته، د ځینو دوکاندارانو سره پاکستانی توکي دي، خو ډېر دکاندارن پاکستانی مال د جاپاني په نوم پلوري، مشتري په خوبۍ سره پیسې ورکوي او ځي. له موږ سره هم دغه ډول توکي دي، خو په ټوله میاشت کې یو شی هم نه شو خرڅولای، ځکه کله چې زموږ خواته مشتري راشي، نو د جاپاني توکو غوښتنه کوي، نو موږ سره خو پاکستانی توکي دي، موږ ورته پاکه وایو چې دا شیان پاکستانی دي، بیا یې مشتري یې نه اخلي، آیا موږ غلطه خبره وکړو یا خبره اخوا دېخوا کړو او خپل مال پرې خرڅ کړو؟

ځواب: د درواغو په ویلو په چا باندې مال خرڅول حرام دي، په دې کې یو د درواغو ویلو ګناه ده، بله د مسلمانانو سره د دوکې ګناه.

نبي عليه السلام فرمایلي: ((کوم شخص چې موږ (مسلمانانو ته) دوکه راکوي، هغه له موږ څخه نه دی)).

بيا نبي عليه السلام فرمايي: ((ډېره د خيانت خبره ده چې ته خپل ورور (مسلمان) ته داسې خبره وکړې، چې هغه پر تا د رښتياوو يقين کوي او تا ورته درواغ ويلى وي)).

که کوم خلک په درواغو او فريب سوداگري کوي، نو خپله دنيا او اخرت دواړه تباه کوي، د داسې خلکو په روزۍ کې برکت نه وي، هغوى به د راحت او ارام له دولت څخه محروم وي، د هغوى دولت چې څه ډول د حرامې لارې څخه لاسته راځي همدا شان به د حرامې لارې څخه بېرته ځي. تاسو له هغې سره هېڅ وخت سيالي مه کوئ، خو مشتريانو ته پاکه وايئ چې همدا رخت دى چې نور خلک يې د جاپاني په نوم پلوري، ستاسو په رښتيا ويلو سره به ستاسې په مال کې برکت وي او د قيامت په ورځ به يې هم ډېر اجر او ثواب په لاس درشي. نبي عليه السلام فرمايلي: ((رښتيا ويونکى او امانتدار سوداگر به د قيامت په ورځ له، نبيانو، صديقانو، شهيدانو او وليانو سره وي)).

پوښتنه: په پاکستاني مال باندې د خارجي هېواد ټاپه لگول او بيا يې د هغې هېواد په نوم پلورلو گناه به د چا په غاړه وي؟

ځواب: دا جعل سازي او دوکه ورکول دي، د بل هېواد ټاپه لگولو والا هم گناهگار دى او هغه خلک څوک چې له دې څخه خبر وي چې ټاپه يې جعل ده او بيا يې هم د خارجي هېواد په نوم پلوري هغوى هم گناهگار دي.

پوښتنه: ایا هغه پرچون پلورونکی هم گرم دی څوک چې یې په وروستي مشتري (د توکو کاروونکي) باندې پلوري؟

ځواب: تر کومه چې د راکړې ورکړې دا لړۍ دوام کوي او خلک په دې پوهېږي خو بیا یې هم د اصلي په نوم خرڅوي، ټول پلورونکي یې گناهگار دي.

پوښتنه: ایا د غیر مسلم خلکو څخه د خوراکي توکو یا نورو شيانو قرض اخیستل شرعاً جایز دي که نه؟

ځواب: له غیر مسلم سره راکړه ورکړه جایزه ده، خو په دې شرط چې هغه غیرمسلم مرتد نه وي. له کافر سره لین دین جایز دی خو له مرتد سره نه.

د راکړې ورکړې بېلابېل مسائل

پوښتنه: که کوم شخص ته یو څه شی د څه مودې لپاره (موده ټاکلې نه وي) په مستعار ډول ورکړل شي او ډېره موده پس د هغې شي د بېرته نه ورکولو حالت کې د دواړو تر منځ د هغې شي میاشتني بدله وټاکل شي چې لومړي شخص ته به هره میاشت ورکول کېږي، وروسته بیا هغه ټاکلې بدله هم ورنه کړي او مستعار ورکوونکی له خپل ورکړل شوي شي څخه د لاس مینځلو اعلان وکړي، دا اعلان په داسې حال کې وي چې نه خو خپل ورکړل شوی شی لاس ته راوړلی شي او نه یې د بدلې لاسته راوړلو تمه پاتې وي، نو په داسې حالت کې د لاس مینځلو تر اعلانه د میاشتني بدلې پیسې په قرض کې حساب کړای شي یا یې له لاسته راوړلو څخه تمه پرې کړي؟ بله دا چې د مستعار په بدله کې ټاکل شوې پیسې له هغې لومړۍ ورځې څخه حساب کړای شي یا له همدې ورځې څخه په کومه چې دوی میاشتني بدله وټاکله؟

ځواب: ۱- که له چا څخه چې یو څه وغوښتل شي، د هغې بېرته ورکول واجب دي او څوک چې یې بېرته ورکولو کې سستي او وروسته والی کوي هغه خاین او غاصب دی، نو له همدې امله د دغې شي کارول حرام دي.

۲- که د دواړو لورو څخه یې په خوښۍ یو څه بدله وټاکل شي، نو دا بیه شوه او د ترسره شوي شرط سره سم یې پرې کول اړین دي.

۳- د مستعار په عوض کې چې څومره پیسې پرې شوې، هغه خو یې د مالک لپاره حلالې دي، خو که د لاس مینځلو اعلان موخه دا وي چې نورې پیسې یا قسطونه مې وښل، نو بیا وښل شول.

۴- څومره عوض چې د دواړو لورو تر منځ په خوښۍ وټاکل شو، هماغه سم دی، نو له دې امله د پوښتنې دا برخه مبهمه ده چې ((مياشتنۍ عوض له دې وخت څخه حساب کړو؟))

پوښتنه: د (زید) او (بکر) تر منځ داسې هوکړه وشوه چې (زید) به د (بکر) د زوی لپاره په دوبي کې د مزدورۍ لپاره یوه ویزه اخلي او بکر ته به یې ورکوي، نو یوه ټوټه زمکه یې د ویزې د بیې په بدل کې (زید) ته ورکړه، ددې زمکې مالومه اندازه غله (زید) ته ورکوي، (زید) د (بکر) زوی ته ویزه هم ورکړه او د مزدورۍ غم یې هم ورله وخوړ، خو تر اوسه په زمکه کې د (بکر) دهقان کار کوي، په کال کې یو ځل مالومه اندازه غله (زید) ته ورکوي، په هوکړه لیک کې لیکل شوي چې دوه کاله پس به (بکر) د ویزې بیه پرې کړي او له (زید) څخه به خلاص شي، اوس (زید) ته د غلې یا وربشو اخیستل جایز دي که نه؟ د سود څرک خو نه شته؟ که وي نو ولې؟

۲- په پورته ذکر شوي حالت کې (زید) له خپل جیب څخه د ویزې بیه (شپږ زره) درهم پرې کړه، (بکر) ددې بیې پرې کولو لپاره د دوه کلونو هوکړه وکړه، دا څه ډول جایز کېدلای شي؟

ځواب: لومړی حالت د گروي دی، یعنې د ویزې په بدل کې یې د (زید) سره زمکه د گروي په ډول ایښې ده، د قرض په بدل کې د گروي زمکې گټه اخستل سود دی، نو د زید لپاره ددې زمکې گټه حلاله نه ده.

۲- د ویزې څومره بیه چې (زید) پرې کړې، همدومره بیه دې ټاکل شوې نېټې پورې پرې کړي، که (زید) د بیې په بدل کې غله اخیستل

غواړي، نو اخیستلای یې شي او د غلې اندازه چې د دواړو لوریو تر منځ هر څومره وټاکل شي، سمه ده.

پوښتنه: مزدورانو ته بونس اخستل جایز دي؟

ځواب: که مالک یې په خوښه ورکړي، نو جایز دي.

پوښتنه: یو پلار خپلو بچو ته له ناجایزې لارې پیسې گټي، تر هغې چې بچي یې بالغ او هوښیار شي او دا ورته په ډاگه شي چې زموږ پلار موږ ته حرامې پیسې گټلې دي، نو ایا بچي باید له خپل مور او پلار څخه جلا شي؟ ځکه چې لا تر اوسه دا توان نه لري چې د ځان لپاره پیسې پیدا کړي او وه یې خوري. ایا د پلار گناه کې بچي هم شریک دي، که نه یوازې پلار گناهگار دی؟

ځواب: د بالغ کېدو او عقلمند کېدو وروسته خو بچي هم گناهگار دي، دوی باید له داسې مال خوړلو او کارولو څخه ډډه وکړي، که دا ناشوني وي، نو بیا دې جلا شي، خو د مور و پلار په خدمت او احترام کې به هېڅ کمۍ نه کوي او که کومې اړتیاوې ولري، هغه باید ور پوره کړي.

پوښتنه: زه یو دکاندار یم، خلک د ماتو پیسو اخیستلو لپاره راځي، کومې چې زموږ د شخصي اړتیاوو لپاره وي، نو موږ ورته وایو: ((نشته دی))، ایا دا په درواغو کې حسابېږي؟ که حسابېږي، نو څه شی ویل په کار دي؟

ځواب: باید درواغ ونه ویل شي، په کومه مناسبه خبره خپل عذر وړاندې کړئ.

پوښتنه: په ځينو لويو لارو د سفر پر مهال موټر چلوونکي خپلې موټرې د هوټلونو مخې ته ودروي او ټول مسافر هلته خوراک او څښاک کوي، د هوټل والا له عام نرخ څخه لږې ډېرې پيسې اخلي، موټر چلوونکي هم دلته ډوډۍ خوري، خو له هغې څخه پيسې نه اخلي، نو ايا دا خوراک د موټر چلوونکي لپاره حلال دي؟

ځواب: که د هوټل والا موټر چلوونکي ته د ملگرتيا يا مېلمستيا په خاطر خوراک ورکوي، نو جايز دی، که په دې خاطر يې ورکوی چې هغه موټر هلته ودروي او دوی له مسافرو څخه د خوراک ډېره بيه ترلاسه کړي، نو جايز نه دی.

پوښتنه: که څوک د قاچاق کولو لپاره رخت اخلي، نو دوکاندار بايد دغه رخت پرې وپلوري که نه؟ که يې پرې وپلوره، نو لاسته راغلې پيسې يې حلالې دي که حرامې؟

ځواب: قاچاق کول قانوناً منع دي، که دوکاندار ته دا مالومات وي چې دا رخت د قاچاق لپاره اخلي، نو بايد پرې ويې نه پلوري، که بيا هم پرې وه يې پلوره، گټه يې شرعاً حلاله ده.

پوښتنه: د فابريکې کارکوونکو ته هره نيمه مياشت يا يوه مياشت وروسته د فابريکې له حاصل څخه نغدې پيسې د انعام په توگه ورکول کېږي، خو ځينو کسانو کار پرې ايښی او ډېر وخت د خپل انعام اخستلو لپاره نه دي راغلي او نه يې کومه پته شته، هغه نغدې پيسې يې د امانت په توگه پرتې دي، له دې سره بايد څه وشي؟

ځواب: انعام هغه څه وي چې کله په نه ترلاسه کولو يې انسان شکايت نه کوي او نه هغه د واجب حق حيثيت لري، که ددې حيثيت همدا ډول وي، نو کومو کسانو ته چې دغه پيسې نه وي ورکړل شوې، د هغوی برخه پيسې د کارخانې دي، هغوی چې پرې څه وغواړي کولای شي. که هسې يې ورته نوم انعام ايښی وي او نور د واجب حق حيثيت لري، بيا هم هغه کسان چې فابريکه يې پرېښې وي، ددې حقدار نه دي، ځکه چې ددې لپاره نېټه ټاکل دا مانا لري چې څوک د يادې نېټې پورې کار وکړي، نو هغوی به د انعام څښتنان شي، نو که کومو کسانو له ټاکلې نېټې څخه مخکې فابريکه پرېښوده، د هغوی استحقاق ختم شو، خو که کارکوونکي فابريکه په خپله خوښه نه وي پرېښي او د کارخانې څښتن هغه ويستلی وي، نو بيا د دې انعام حق اخيستلو حق لري، د فابريکې څښتن بايد مخکې له دې چې هغه له دندې گوښه کړي، د هغې برخه (انعام) هم وکړي.

پوښتنه: که کوم شخص د گناه په نيت مال رانيول غواړي، د بېلگې په ډول: ((د قاچاق لپاره رخت يا نور... يا چاته د زيان اړولو لپاره وسله)) نو دوکاندار ته چې په دې پلورنه کې کومه گټه رسېږي هغه ورته جايز ده که نه؟

ځواب: داسې شخص ته وسله ورکول چې دا احتمال وي چې هغه به څوک ناحق قتل کړي، نو دا جايز نه دي، پلورونکی به هم گناهگار وي، خو راکړه ورکړه يې صحيح ده.

پوښتنه: که يو مسلمان په خپل هېواد کې (دوه، درې سوه زره) افغانی، زمکه او کور ولري او بيا هم د نورو پيسو لاسته راوړلو په لالچ کې خپله کورنۍ، مېرمن او بچي پرېږدي او بل هېواد ته د مزدورۍ لپاره ځي، نو

شریعت کې ددې لپاره څه حکم دی؟ دا هم باید وایم چې هغه شخص له یو کال مزدورۍ کولو وروسته د یوې نیمې میاشت لپاره کور ته راځي.

ځواب: په دې پوښتنه کې دوه ټکي مهم دي:

لومړی: که د هغه شخص د کور چلولو لپاره یو څه اندازه معاش وي، نو په دې باید بسیا وکړي او که د نورو پیسو لاسته راوړلو لپاره هم هڅه وکړي. ددې ځواب دادی: که د یوې شرعي لارې څخه د لا ډېرو پیسو لاسته راوړلو هڅه کوي، نو جایز دي، خو که په هغې معاش او پیسو بسیا وکړي او نور وخت د آخرت جوړولو لپاره مصرف کړي ډېر به ښه وي.

دویم: دا چې خپل اولاد، مېرمن او کورنۍ پرېږدي او بهر هېواد ته ځي، تگ یې درست دی که نه؟ ددې ځواب دادی: دا د حقوق العباد مسئله ده، د مور، پلار، بچو او مېرمنې حقوق پر ځای کول د نوموړي دنده ده، که هغوی ورته خپل حق وښيي او د تللو اجازه ورکړي، نو بیا درسته ده، کنه نه ده، اجازه او رضا هم باید یوازې په خوله نه وي، بلکې رښتیني اجازت به ورکوي.

پوښتنه: په ځینو ښوونځیو کې سربښوونکي د هر کال په پیل کې پر خپلو زده کوونکو داسې درسي شیان جبراً پلوري چې نه ورته د هغوی اړتیا وي او نه یې په درسي نصاب کې وي، بیا داسې دلیل ورکوي چې دا خو سوداګري ده، ایا دا درست کار دی؟

ځواب: که کوم زده کوونکی یې په خپله خوښه اخلي، نو بیا صحیح ده، کنه جبري پلورنه یې ناجایزه ده.

پوښتنه: ځينې دوکانداران توکي په داسې پلاستيکونو کې اچوي چې په هغې د الله (ج) نوم يا نور ديني شيان ليکل شوي وي، آیا په داسې کار کولو د دوی روزي حلاله وي؟

ځواب: په دې خو يې روزي نه حرامېږي، خو داسې کار کول گناه ده.

پوښتنه: زموږ ښار کې يو شخص خپله زمکه مدرسې ته وقف کړې وه، بيا هغه شخص په هندوستان کې په حق ورسېد، ياده مدرسه تر اوسه دوام لري، اوس د هغې په اولادونو کې اتم پښت يو شخص دی، هغه وايي: زموږ نيکه دا زمکه مدرسې ته ورکړې وه، نو دا مدرسه اوس زموږ ده، ددې دننه د هېچا حق نه شته، نوموړی شخص په زور د دې مدرسې عايد خوري، بهانه يې داده چې زه په مدرسه کې درس ورکوم، خو په ټوله اونۍ کې يوه يا دوه ورځې مدرسه کې حاضر وي، هم د سيمې خلکو سره شخړې کوي او هم د زده کوونکو ژوند تباه کوي، آیا دا شخص په حقه دی؟ يا که موږ ټول د سيمې خلک جمع شو او هغه له مدرسې څخه وباسو، کوم شرعي ممانعت خو به نه وي؟

ځواب: ددې شخص پر مدرسې هېڅ حق نه شته، د ښار خلک بايد دی له مدرسې څخه وباسي او د مدرسې مدیریت يو پوه شخص ته وسپاري. دې شخص ته د هغې زمکې حاصل چې مدرسې ته بښل شوې ده، خوړل جايز نه دي.

پوښتنه: زما يو ملگری دی چې د يو څه کورني مشکلاتو له امله يې ښځې ته يو طلاق ورکړ، بيا يې سخر پرې فشار راوړ چې لور ته يې درې طلاقه ورکړي، کله چې يې چې طلاقه کړه، نو د مېرمن پلار او وروڼو يې

راونيوه او ويې واهه، تر څو هغه بېهوشه شو، بيا يې وډار کړ چې کور دې د بچو په نوم کړه، کله چې يې پوره وډار کړ او دی هم پوره په هوش کې نه و، نو قضا ته يې يوړ او هلته يې پرې د کور پر کاغذونو لاسليک وکړ چې دا زما د بچو په نوم شو، ايا داسې کول شرعاً جايز دي؟ يا زما ملگری د خپل کور بېرته اخستلو حق لري؟

خواب: که دغې شخص حواس بايللي و، نو بيع صحيح نه شوه او چې دا ډول وشول، نو دا بيع نه بلکې غصب دی.

پوښتنه: ما څو کاله وړاندې د خپل واده لپاره ډېرې جامې جوړې کړې وې، له دې څخه څو جوړه جامې تر اوسه همغه شان په پاکټونو کې بندې دي، که زه دا جامې بازار ته وباسم او د بازار په نرخ يې وپلورم، نو ايا دا گټه زما لپاره جايز ده؟ ځکه د داسې جامو بيه ورځ په ورځ ډېرېږي، يا که يې داسې ځای يا هېواد ته واستوم چې هلته په جامو کې د لاس کار ډېر قيمته پلورل کېږي، هلته دا جامې ماته ډېره گټه وکړي، په کومه بيه چې ما جوړې کړې وې، له هغې څخه په لوړه بيه پلورل کېږي، نو ايا داسې کول جايز دي؟ ايا د اسلام د مخې زه له دې گټې څخه زکات ورکولی شم؟

خواب: دا گټه جايز ده، په دې کې هېڅ ستونزه نه شته.

پوښتنه: زما خاوند يو ملازم دی، موږ ته له دولت څخه هره مياشت طبي شيان او درمل راکول کېږي، موږ ته چې کوم درمل راکول کېږي، هغه په خپلو پاکټونو کې بند وي، ځينې وکارول شي، خو ځينې پاتې کېږي، چې له موږ سره هره مياشت ډېر درمل جمع کېږي، له دې سره موږ څه

وکړو؟ که موږ دا درمل یو درملتون ته ورکړو او په بدل کې یې د غاښونو برس، کریم او نور د اړتیا وړ شيان واخلو، نو ایا دا جایز دي؟

ځواب: له دولت څخه چې کوم درمل درکول کېږي هغه کارولی شئ، خو دا بېرته پلورل یا په بل څه یې بدلول شرعاً جایز نه دي، کوم چې اضافه کېږي، هغه بېرته دولت ته ورکړئ، که بېرته ورکول یې ناشوني وي، نو بیا یې هغه بې وسه خلکو ته ورکړئ چې اړتیا ورته لري، یا یې کوم خیریه روغتون ته واستوئ.

پوښتنه: کله چې د ټوکر جوړولو فابریکه جوړېږي نو له حکومت څخه به جواز اخلي، حکومت د فابریکې ماشینونو ته په کتلو سره د وارداتو جواز ورکوي، دا لایسنس د هغې مالوچو وي چې ټوکر ترې جوړېږي، خو د وړو فابریکو څښتنانو سره دومره پانګه نه وي چې واردات پرې وکړي، نو دوی بیا خپل جواز په لویو فابریکو پلوري، هغوی مالوچ واردوي او بیا یې پر دوی پلوري، نو ایا د وارداتو جواز پلورلو باندې چې کومه ګټه موږ لاسته راوړو دا حلاله ده که حرامه؟

ځواب: د وارداتو لایسنس مال نه دی، بلکه یو حق دی، نو له دې امله یې پلورل شکمن دي، ځکه یې له پلورلو څخه ډډه کول غوره دي.

پوښتنه: په یوه راډیو کې د (روشنی) په نوم یوه دیني خپرونه خپېږي، چې دیني علماء یې پر مخ بیايي، خو د خپرونې له پای ته رسېدو څخه وروسته ویل کېږي، دا خپرونه تاسو ته د فلاني بانک په مرسته وړاندې شوه. اوس تاسو د قران او حدیث په رڼا کې ووايئ چې د سود کاروبار

کوونکو په مرسته د داسې پروگرامونو نشرول جایز دي؟ ځکه سود خو حرام دی.

ځواب: په نېک کار کې د حرام مال مصرفول سم نه دي، بلکه د گناه تکرار دی.

پوښتنه: ما سره خلک پیسې د امانت په ډول جمع کوي، په راکړه ورکړه کې کمی زیاتې هم وي، منډه ترپه هم وي، که زه د یو څه پیسو په بدل کې دوه افغانۍ واخلم، نو دا به جایز وي که ناجایز؟

ځواب: خلک تا سره د امانت په ډول پیسې جمع کوي، نو څومره پیسې چې جمع کوي هغومره باید ورکړې، د کمی زیاتي او په ورکړه کې د شخړې مخنیوي لپاره حساب له ځان سره ساتل ډېر اړین دي، که له مخکې څخه وویل شي چې د دومره پیسو د ساتنې په بدل کې به دومره پیسې د مزد په ډول اخلم، نو دا ډول مزد اخستل بیا سم دي، خو که په داسې حالت کې پیسې له منځه ولاړې شي، نو جبرانېدل یې حتمي دي. د امانت په ډول د پیسو کېښودلو په بدل کې نورې پیسې اخستل جایز نه دي. مخکې چې دې له چا څخه دا ډول پیسې اخستې وي، نو بېرته یې ورته ورکړل.

پوښتنه: زه په یو هوتل کې کار کوم، هلته ماته له معاش پرته هره ورځ بخششي پیسې راکول کېږي، چې مشري یې په خپله خوښه راکوي. ایا دا پیسې زموږ لپاره حلالې دي؟

ځواب: که خلک یې په خپله خوښه درکوي نو سمه ده، خو دا باید حق ونه گڼل شي، غوښتنه یې ونه شي او چې څوک یې درنه کړي، هغې ته سپک نظر کول جایز نه دي.

پوښتنه: د یوې فابریکې رسمي وخت له سهار (اته) بجو څخه تر مازيگر (څلور) بجو پورې وي، خو زموږ د فابریکې د څښتنانو له لوري دا پرېکړه وشوه چې ورځنۍ کار به له (اته) بجو څخه تر مازيگر (۵:۱۰) پورې وي او د دې په بدل کې به د جمعې تر څنګ هره دویمه پنجشنبه رخصت وي، یعنې یوه پنجشنبه به وي یوه به نه وي، یعنې په میاشت کې ټولې شپږ رخصتۍ، ددې تر څنګ دا پرېکړه هم وشوه، چې د هرې میاشتې اوله او درېیمه پنجشنبه به رخصت وي، چې څوک دا ونه وایي چې کومه پنجشنبه رخصت کوو او کومه نه. اوس خبره دا ده چې هغه وخت د چا پام نه و چې ځینو میاشتو کې پنځه پنجشنبې راځي، اصل کې خو پرېکړه داسې وه چې یوه پنجشنبه به رخصت وي بله به نه وي، خو د فابریکې مالکان یې اوس هېروي، دا کال له یوې میاشتې څخه ډېرو میاشتو کې پنځه پنجشنبې راځي، د مثال په ډول: په (می) میاشت کې پنځه پنجشنبې دي. نو په دې اړه راته د عدل او انصاف پرېکړه وکړئ، تر څو نه د فابریکې څښتنان گناهگار شي او نه کاریگر له حق څخه واورې. بله دا که د پنجشنبې پر ورځ دولتي رخصت وي، نو ایا ددې په بدل کې ورته بله ورځ رخصتي ورکول په کار دي که نه؟ ځکه هغه سرکاري رخصتي خو دوی ته په هر حالت کې ورکول کېده او د پنجشنبې رخصتي خو دوی ته د ډېر کار کولو په بدل کې ورکول کېږي، دا رخصتي ورته د هغې (څلوېښت) دقیقو په بدل کې ورکول په کار دي، په دې اړه یوه عادلانه پرېکړه وکړئ.

ځواب: که کومه میاشت پنځه رخصتی راشي، نو کارکوونکو ته دې نیمه ورځ رخصتي ورکړل شي، که نیمه ورځ رخصتي د فابریکې په تاوان وي، نو بیا دې دا پرېکړه وکړي چې، یوه بنجشنبه به رخصت وي، بله به نه وي، لومړی باید جمتري ته په کتلو پرېکړه شوې وای، تر څو شخړې او اختلافات نه وای، دویمه مسله چې د دولتي رخصتی په اړه وه چې د دواړو طرفونو تر منځ یې په اړه هېڅ تړون نه و شوی، په دې مسله کې دې عامه پرېکړه وه شي، یعنې نورو فابریکو ته دې وکتل شي، که په عام ډول نورې فابریکې داسې کوي چې په داسې حالت کې بله ورځ رخصتي هم ورکوي، نو همداسې دې وکړل شي، که نه یې ورکوي نو دوی دې هم نه ورکوي. که کوم ټاکلی قانون نه وي، نو دا مسئله دې د فابریکې څښتنانو او کاریگرو تر منځ حل شي، راټول دې شي او خپلمنځي پرېکړه دې وکړي. تاسو چې د رخصتی په اړه کوم دلیل لیکلی، هغه پر خپل ځای سم دی

پوښتنه: ځینې اشخاص لکه؛ (ښوونکي، چوکیداران، صفاکاران او داسې نور) په رسمي وخت کې چې وقفه نه وي، ځینې نېک کارونه لکه؛ د قران کریم تلاوت او داسې نور کارونه کوي، بل هېڅ رسمي کار نه کوي، چې له امله یې ادارې ته تاوان یا ستونزه پېښېږي، ایا د دوی دا عمل ثواب لري؟

ځواب: که دولتي کارکوونکی وي یا نادولتي، د دوی کاري وخت د دوی نه، بلکې د هغې ادارې دی چې دوی ترې تنخواه اخلي، د دغې وخت په بدل کې تنخوا اخلي، دا وخت یې خپل نه بلکې د ادارې او ملت دی، که خپل رسمي وخت په هغه کار کې مصرفوي کوم چې ده ته سپارل شوی دی، نو امانت پر ځای کوي او تنخوا ورته حلاله گرځي، که په رسمي وخت کې کوم

بل کار کوي، يا کار نه کوي او هسې ناست وي، نو په امانت کې خیانت کوي او تنخوا ورته حلاله نه ده.

خو که دفتر یې کار یې پای ته رسولی او بېکاره ناست وي، نو دې وخت کې تلاوت کول جایز دي، دغه شان په بل نېک کار کې دا وخت مصرفول هم جایز دي.

زموږ کارېگره طبقه په دې مسئله کې ډېره بې پروايي کوي، د کار پر وخت په صداقت او امانت سره د کار کولو فکر له خلکو تللی، دا ډول خلک د ملت نوکران او ملازمان دي. له دولتي خزانې څخه چې د ملت له گټې څخه جوړه شوې وي، تنخوا اخلي. خو فساد دومره حد ته رسېدلی چې عام وگړي ادارو او ریاستونو ته د کار خلاصولو لپاره ځي، خو بېرته خالي لاس کور ته راځي، خو که رشوت يا واسطه وي، نو کار یې په عاجله توگه خلاصوي، ته وا دا خلک د ملت نه بلکې د رشوت او سفارش ملازمان دي. که انصاف ته وگورو، نو داسې معاش به د یو چا لپاره څنگه حلال وگرځي؟ که دوی چېرې دا فکر او احساس ولري چې رب ته به ځواب ورکوم، د قیامت پر ورځ به الله (ج) ته د خپل هر عمل حساب ورکوم، نو په اداري او رسمي کارونو کې به په ډېر صداقت او رښتینولي کار وکړي او هېڅ عام وگړی به له دوی څخه په اداري کارونو کې ناخوښ ونه اوسي.

له واک څخه د مخه مال پلورل (پوښتنې او ځوابونه)

پوښتنه: ځينې کمپنيانې مال جوړ کړي او په يو څه اندازه خلکو يې وپلوري، مشتريان بيا دغه مال له دې خلکو څخه اخلي، ځينې وختونه دې خلکو سره مال خلاص شي، خو د خپلې گټې د ډېرولو په خاطر بيا هم له خلکو مخکې پيسې اخلي او بيا وروسته وروسته ورته له هغې کمپنۍ څخه مال پوره کوي. آيا دا شرعاً جايز دي؟ که نه وي، نو شرعي بڼه به يې څه وي؟

ځواب: کوم مال چې شتون ونه لري، د هغې پلورل هم ناجايز دي، داسې بيع ته ((بيع سلم)) ويل کېږي، چې بيه اوس پرې کېږي او مال يوه مياشت يا څه موده پس ترلاسه کوي، چې په څو شرطونو سره جايز ده:

- ۱- جنس به معلوم وي. (لکه: د مالوچو سودا وشوه).
- ۲- نوع به معلومه وي. (لکه: اصلي، ديسي او داسې نور)
- ۳- صفت به يې معلوم وي. (لکه: اول نمبر، دويم نمبر يا بېکاره)
- ۴- اندازه به يې معلومه وي. (لکه: دومره ټنه)
- ۵- د ترلاسه کولو نېټه به يې مالومه وي، چې له يوې مياشتې څخه به کمه نه وي.

- ۶- د پرې شوو پيسو اندازه به معلومه وي.
- ۷- کوم شيان چې ترانسپورت ته اړتيا لري، په دې کې دا پرېکړه هم بايد وه شي چې مال به فلاني ځای کې ترلاسه کېږي.

۸- د دواړو لوريو له جلا کېدو څخه مخکې باید په یو ځای ټولې پیسې پرې شي.

که له دې اته شرطونو څخه یو یې هم ونه پالل شو، نو (بیع سلم) فاسدېږي.

پوښتنه: احمد په بهر هېواد کې دی، محمود ترې یو څه مال واخیست، (احمد) ورته مال د بېرې له لارې ولېږه، بېرې لا په سمندر کې وه، (محمود) د ټول مال یو څه برخه په (حمید) وپلورله او د پیسو یو څه برخه یې (احمد) ته له مخکې ورکړه، خو (حمید) به د خپل مال پیسې هغه مهال (محمود) ته ورکوي چې مال ورته وسپاري.

۱- کله چې مال د (محمود) هېواد ته ورسېد، نو د (حمید) سره یې چې د مال کومه بیه کړې وه، د هغې څخه یې اصلي بیه ډېره وه، نو (حمید) باید کومه بیه پرې کړي؟ د مال اصلي بیه، که هغه بیه چې له (محمود) سره یې پرې هوکړه کړې وه؟

۲- کله چې مال د (محمود) هېواد ته راوړسېد، نو په بازار کې بیه له هغې بیې ټیټه وه، کومه بیه چې محمود له حمید سره کړې وه، نو په داسې حالت کې باید څه وشي؟

۳- مال ذخیره کول جایز دي که نه؟ که نه وي جایز نو یوازې د قحط په وخت کې نه دي که په عامو حالتونو کې هم نه دي؟

ځواب:

۱- د سوداگرۍ اصول دي چې کوم مال شتون ونه لري یا په واک کې نه وي د هغې پلورل سم نه دي، نو کوم مال چې تر اوسه د (محمود)

هېواد ته نه وي رسېدلی هغه نه شي پلورلی، (محمود) او له هغه وروسته چې هر څومره خلک داسې مال چې لا هم شتون نه لري، اخلي، دا راکړه ورکړه ناجايز ده، خو (محمود) له نورو خلکو سره د بيعې وعده کولای شي، چې مال کله راوړسېږي نو د هغه مهال په بيه به يې پر دوی وپلوري.

۲- څرنگه چې لومړۍ راکړه ورکړه د فسخ کېدو وړ ده، نو دغه شان دې هغه وخت بيه وټاکي کله چې مال ورسېږي، که په غلطۍ يې مخکينۍ راکړه ورکړه همداسې وساتله، نو گناه به وي، خو بيه به همغه وي، کومه چې يې اوله ټاکلې وه.

۳- مال ذخيره کول په اسلام کې ناجايز دي، دا انساني رويه نه ده، په حديث کې دي؛ ((کوم خلک چې ددې لپاره مال ساتي چې بيه يې لوړه شي او بيا يې وپلوري، نو هغوی گناه کوي، هغه ملعون دی، د الله (ج) پر وړاندې هغه شخص بد دی، که ټول مال خيرات کړي، هم نه جبرانېږي)) حديث شريف د دواړو حالتونو (قحط او نا قحط) لپاره دی، خو د قحط په وخت کې مال ساتل نور هم بدتر دی، ځکه د مال ساتلو له امله غريبانانو ته ډېر تکليف رسېږي.

پوښتنه: يو شخص مال له بهر هېواد څخه واردوي، په دې مال رسېدلو کې وخت هم مصرفېږي، دا په داسې حال کې چې، له بهر هېواده چې کوم مال راېږل کېږي، د هغه په اړه پيږودونکي ته پوره مالومات ورکول کېږي، چې؛ فلانی مياشت په فلانی بېړۍ کې ستا مال لېږدول کېږي. (د بېلابېلو لاملونو له امله مال مخکې وروسته کېدلای هم شي). پيږودونکي د بېړۍ له نوم څخه مال مخکې له ترلاسه کولو څخه پلوري، چې فلانی مال په فلانی بېړۍ کې راځي، د هغې راکړه ورکړه کېږي، نو

شرعاً دا راکړه ورکړه سمه ده، که نه؟ او دا ډول اخستل خرڅول جایز دي که نه؟

خواب: دا مسئله د بانک د حیثیت پر تعینولو ولاړه ده، که بانک د اخستونکي د وکیل په حیث وي او د بانک نماینده په بهر هېواد کې مال ترلاسه کړي او راوېې لېږي، نو لکه څنگه چې د وکیل واک لکه د موکل واک دی، نو له دې امله د مال پلورل مخکې له رسېدلو څخه جایز دي او که بانک د اخستونکي وکیل ونه اوسي، نو هغه ته د مال ترلاسه کولو څخه مخکې د هغه مال پلورل جایز نه دي.

پوښتنه: مال د اخستلو او پلورلو پر وخت شتون نه لري، بلکه د نوم له مخې یې اخستل او پلور کېږي، ایا دا جایز دي؟ یا د مال شتون اړین دی؟ پیرودونکی مال اخلي، خو د لاسته راوړلو څخه د مخه یې بېرته پلوري، شرعاً دا جواز لري که نه؟

خواب: له مال لیدلو پرته د مال اخستل جایز دي، خو وروسته که اخیستل شوی مال هغه ډول نه و، نو پیرودونکی یې د بېرته ورکولو اختیار لري، خو کوم شی چې په واک کې نه وي، د هغې پلورل جایز نه دي.

مشارکت، مضاربت او مباحه

په اوس وخت کې په اسلامي او غیر اسلامي بانکونو او نورو سوداگريزو ادارو کې (مضاربه، مباحه او مشارکه) عام شوي دي، خو هغه ډول نه ترسره کېږي څه ډول چې په حديثونو کې راغلي دي، چې له امله يې گڼ شمېر خلک يا خو په ناجايز کاروبار او يا سود اخته کېږي.

موږ يې دلته په يو بل پسې د بحث لاندې نيسو:

مشارکت

هغه کاروبار ته ويل کېږي چې په هغې کې دوه يا د دوو څخه ډېر کسان يو ځای کېږي، گټه او تاوان او د کاروبار په ټولو چارو کې سره شريک وي. گټه او تاوان د يو ځانگړي نسبت له مخې وېشي.

د مشارکت ډولونه:

مشارکت په دوه ډوله دی:

۱- د املاک شراکت

۲- د عقود شراکت

د املاک شراکت: یعنې د ملکیت شراکت، د بېلگې په ډول: که څو تنه د میراث په ډول زمکه یا نغدې پیسې ترلاسه کړي یا په گډه څه شی واخلي، نو په دې صورت کې دوی ټول له یو بل سره شریک دي او دې ته (د املاکو شراکت) وایي.

د عقود شراکت: عقود د عقد جمع ده او د تړون په مانا ده، په دې شراکت کې شریکان د یوې هوکړې له مخې له یو بل سره تړل کېږي او د هغې هوکړې ټولو شرایطو پابند وي، نو ځکه ورته د عقود شراکت وایي.

مضاربت

په اسلامي بانکونو کې ډېرې کاروباري هوکړې د مضاربې پر بنسټ ترسره کېږي، مضاربې ته قراض او معامله هم ویلای شو، مضاربه د کاروبار هغه بڼه ده، په کوم کې چې یو شخص چا ته چې رب المال (د مال څښتن) ویل کېږي، پانگه وي او دویم شخص چاته چې مضارب یا عامل ویل کېږي د هغې په پانگه باندې تجارت کوي، له دې سوداګرۍ چې کومه گټه لاسته راځي، په هغې کې دواړه د ټاکل شوي تناسب له مخې شریک وي. همدارنګه (امام نوی رح) وایي:

((القراض والمضاربة ان يدفع اليه ما لا ليتجر فيه والربح مشترك))^(۱)

^۱: المنهاج: کتاب القراض، ج-۱، مخ-۲۲۹

ژباړه: د قراض او مضاربې دا مانا ده چې يو شخص بل ته مال ورکړي چې هغه پرې سوداگري وکړي او گټه دواړه په خپل منځ کې وويشي))

په نيل المارب کې ليکل شوي:

((وهی شرعا ان يدفع انسان من ماله الى انسان اخر شيئاً او يكون له تحت يده على سبيل الوديعة او الغصب مال ويأذن له ليتجر فيه ويكون الربح بينهما بحسب ما يتفقان عليه))^۲

((د مضاربې شرعي مانا دا ده چې يو شخص بل ته د خپل مال يو څه حصه ورکړي، يا له مخکې څخه د هغې مال له ده سره د امانت په ډول پروت وي، يا ده غصب کړی وي او ده ته اجازت ورکړي چې په هغې سوداگري وکړي او گټه د دواړو تر منځ د هغې تناسب له مخې وويشي، په کوم چې دوی متفق وي)).

په (الملخص الفقهي) کې د مضاربې مفهوم داسې بيان شوی دی:

((دفع مال معلوم لمن يتجربه ببعض ربحه)) (ج-۲، مخ ۷۱)

ژباړه: د گټې د يو څه اندازې په بدل کې مال هغه شخص ته ورکول چې څوک پرې سوداگري وکړي.

په مضاربت کې که په سوداگرۍ کې تاوان وه شي، نو ټول به د رب المال (د مال څښتن) په غاړه وي، په تاوان کې به د مضارب برخه نه وي، هغه يوازې

^۲: نيل المارب شرح دليل الطالب، مخ - ۱۹۴

د خپل زیار گټه له لاسه ورکوي، خرنګه چې له (حضرت علی رض الله عنه) څخه نقل شوي:

((الوضیعة علی المال والربح علی ما اصطالحوا علیه))^۳

ژباړه: تاوان به د رب المال وي او گټه به د هغه تناسب له مخې وېشل کېږي، چې دوی پرې توافق کړی وي.

د مضاربت ډولونه:

مضاربت په دوه ډوله دی:

۱- مقید

۲- مطلق

مقید مضاربت:

مقید مضاربت هغه مضاربت ته ویل کېږي، چې په هغه کې د پانګې څښتن د کار ځای، د کار موده یا یو ځانګړی کار په ګوته کړي، چې زما په پانګه به یوازې په پلاني ځای کې یا پلانی کار ترسره کوي، یا ووايي چې په دې پانګه د یو کال لپاره کار ترسره کولای شئ، یا د یو کال لپاره پیسې په مضاربت درکوم، یا دا پیسې د ټوکر کاروبار لپاره درکوم.

مطلق مضاربت:

په دې مضاربت کې هېڅ کوم پورته ذکر شوي شرطونه نه وي، بلکه داسې مضاربت ترسره کېږي چې مضارب په خپله خوښه چې هر کار یې خوښ وي

^۳: مصنف- عبدالرزاق، جلد-۸، مخ- ۲۴۸.

ترسره کوي يې، هېڅ کوم قيد او شرط پرې د رب المال له خوا نه اېښودل کېږي.

د مضاربت ځانگړتياوي:

- يو شخص د پانگونې له مخې په کاروبار کې شريکېږي.
- دويم شخص په کاروبار کې خپل علم، مهارت او تجربه کاروي او په کاروبار کې شريکېږي.
- د گټې وېشلو په اړه چې دوی څه ډول پرېکړه کړې وي هغه ډول به وېشل کېږي.
- که تاوان د مضارب د قصدي غلطۍ له امله رامنځته شي، مضارب به تاوان ورکوي، کله په نورو حالتونو کې ټول تاوان د رب المال دی، مضارب د کار څخه لاس مينځي.

د مضاربت شرطونه:

په مضاربت کې چې د کومو شرطونو پالل اړين دي، له هغه څخه بنسټيز شرط دادی چې؛ په گټه کې به د دواړو لوريو د برخې تناسب له مخکې څخه ټاکل شوی وي، لکه؛ گټه به د رب المال او مضارب تر منځ برابره وېشل کېږي، يا به رب المال (۶۰) سلنه اخلي او مضارب به (۴۰) سلنه. که دا نامعلومه وي، نو مضارب به فاسده وي. لکه څرنگه چې په (ابدايع الصنايع، جلد ۱۳، مخ ۱۷۱) کې ليکل شوي دي. د امام مالک په نزد د گټې وېشلو پر وخت د رب المال شتون اړين دی، همدارنگه په (مؤطا) کې ليکل شوي:

((امام مالک وايي: کله چې د مال خښتن شتون ونه لري، نو مضارب هېڅ حق نه لري چې له ترلاسه شوې گټې څخه خپله برخه واخلي.

(کتاب القراض: باب المحاسبة فی القراض)

همدارنگه که یو شخص بل ته د مضاربې لپاره مال ورکړ، هغه د سوداګرۍ له لارې گټه وکړه، بیا یې راس المال (اصلي مال) جلا کړ او له گټې څخه یې خپله برخه واخیسته، د رب المال برخه یې د گواهانو په شتون کې په اصلي مال کې ګډه کړه، نو په دې اړه امام مالک وايي: تر کومې چې رب المال حاضر نه وي، د گټې وېشل درست نه دي، که مضارب ترې لږ څه اخستي وي، هغه دې هم په کې بېرته واچوي، تر دې چې د مال خښتن خپل مال ترلاسه کړي او څومره چې پاتې شي په خپل منځ کې یې ووېشي. (کتاب القراض: باب المحاسبة فی القراض)

د (امام مالک رحمه الله) خبره د عقل پر تله پوره خېژي، نو له همدې امله هېڅ عالم ورسره اختلاف نه شي کولای، ساده خبره ده چې کله رب المال او مضارب دواړه په گټه کې شریک دي، نو ایا دا د هغه دنده نه ده چې رب المال حاضر کړي او ورته ووايي چې ما دا کاروبار وکړ، دومره مصارف راغلل او دومره گټه پاتې شوه؟ نه دا چې ټولې پربکړې په خپل سر وکړي.

مرا بحه

په اسلامي بانکونو کې چې د پانگونې کوم بېلابېلو ډولونه تر سترگو کېږي، له دوی څخه يې (مرا بحه) د کرنسې په سر کې ده، کومه چې د اسلامي بانکدارۍ په نوم په پراخه اندازه خپره شوې.

د (بيع مرا بحه) مانا داده چې، پلورونکی توکي داسې پلوري، چې مشتري ته وايي؛ ما دا توکی په دومره پيسو رانيولی او د دومره گټې سره يې په دومره بيه پر تا پلورم. همدارنگه (علامه موفق الدين ابی محمد عبدالله بن احمد بن محمد قدامه حنبلی مقدسی) فرمايي: ((د (مرا بحه) مانا داده چې د اصلي بيې او ټاکلې گټلې سره پلورل، په دې کې اړينه ده چې پلورونکي او پيرودونکي ته اصلي بيه مالومه وي، همدارنگه پلورونکی بايد ووايي چې دې کې زما اصلي پانگه دومره (سل) مصرف شوې او پر تا يې د (لس) افغانیو په گټلو سره پلورم.^۴

په مشهور کتاب (المعجم الوسيط) کې ليکل شوي: ((هو بيع براس المال مع زیادة معلومة))

ژباړه: پر اصلي بيې د ټاکلې گټې سره پلورلو ته (بيع مرا بحه) وايي. په عامه بيه او مرا بحه کې همدا توپير دی، چې په عامه بيعه کې د شي اصلي بيه او خپله گټه ښودل اړين نه وي، خو په مرا بحه کې مشتري ته اصلي بيه ښودل دېر اړين دي.

^۴: المغنی ۶، مخ- ۲۶۶

د مړابحې شرطونه:

- پلورونکي توکي بايد فزیکي او حکمي شتون ولري، يعنې که له ده سره فزیکي نه وي، خو بيا هم دده د ملکیت لاندې وي او ټول حقوق يې له ده سره وي.
- خرڅوونکی مال بايد د خرڅولو په وخت کې د خرڅوونکي په ملکیت کې وي.
- د مال خرڅلاو بايد سمدستي او پر يو وخت ترسره شي، راتلونکي کوم شرط ته به منتظر نه وي.
- هغه څه چې پلورل کېږي، بايد ارزښت او قيمت ولري، هغه شيان چې په اخيستلو او خرڅولو کې قيمت ونه لري، د بيع وړ نه دي.
- د پلورنې توکي بايد حرام نه وي.
- د توکو بيه بايد معلومه وي، که بيه يې نه وي معلومه پلورل او پيرل يې جواز نه لري.
- پلورنه بايد بې شرطه وي، په شرطي ډول پلورل جواز نه لري.
- د توکو پر تسليمولو بايد مطمئن وي، نه شکمن يا احتمالي.
- هغه څه چې پلورل کېږي، بايد اخيستونکي ته معلوم وي او ورته وښودل شي او يا يې ځانگړنې يې ورته وويل شي، خو يې د نورو توکو تر منځ بيا توپير وشي.

مشارکت، مضاربت او مرابحه (پوښتنې او ځوابونه)

پوښتنه: نن سبا چې دا کومه سوداگري روانه ده، لکه په یوه کمپنۍ کې خپلې پیسې بندې کړې او له هغې څخه درته هره میاشت گټه راځي، ددې په اړه اسلام کې څه ویل شوي؟ یو خو په گټه او تاوان کې شریک وي، دویم د گټې یا تاوان اندازه یې ټاکل شوې وي، لکه (۵) فیصده.

ځواب:

۱- په یوه کمپنۍ کې خپله پانگه جمع کول او په بدل کې یې گټه لاسته راوړل په دوه شرطونو باندې حلال دي، یوه دا چې هغه کمپنۍ به د شریعت له اصولو سره سم جایز او حلال کاروبار کوي، که د کومې کمپنۍ کاروبار د شریعت له اصولو سره برابر جایز نه وي، نو ددې گټه لاسته راوړل هم جایز نه دي.

۲- دویم دا چې هغه کمپنۍ به د شراکت (مضاربت) له اصولو سره سم گټه په سمه توګه حسابوي او پر شریکانو به یې وېشي. کومه کمپنۍ چې له حساب پرته گټه وېشي، په هغې کې شراکت کول جایز نه دي. همدا شان کومه کمپنۍ چې د پانګې په حساب په فیصدۍ گټه وېشي، لکه: ((د پانګې پنځه سلنه))، نو په هغې کې هم پانگونه جایز نه ده، ځکه دا سود دی.

اوس دا تحقيق خپله وکړئ چې کومه کمپنۍ حلال او جايز کاروبار کوي او د شراکت له اصولو سره سم په شريکانو گټه وېشي که نه؟

پوښتنه: موږ تېر کال په (چراپ سيمينټ) کمپنۍ کې يو څه اندازه پانگونه کړې وه او غواړو چې نوره هم وکړو، خو د کمپنۍ له کلني راپور څخه راته ځينې شکونه پيدا شول، ددې لپاره چې زموږ گټه سود جوړ نه شي، د لاندې پوښتنو ځواب راباندې ولورو؟

الف- نوموړې کمپنۍ بيمې ته له شريکو پيسو څخه پيسې ورکوي، لکه کمپنۍ چې بيمه شوې وي.

ب- نوموړې کمپنۍ ځينې پيسې د سود په ډول هغو بانکونو ته ورکوي له کومو څخه يې چې قرض کړي وي.

ج- کمپنۍ ته ځينې پيسې د سود له لارې راځي.

د- شريکان خپله برخه په نورو کسانو باندې په گټه پلوري، لکه؛ په لس افغانۍ يې برخه اخستې وي، په پنځلس يې پلوري، په دې اړه څه حکم دی؟ که ذکر شوي ټکي د شريعت خلاف وي، نو خپلې برخې بېرته کمپنۍ ته ورکړو، که په بل عام وگړي يې وپلورو؟

ځواب: کومه کمپنۍ چې د سود کاروبار کوي، په هغې کې شراکت کول صحيح نه دي، ځکه چې په دې سودي کاروبار کې ټول برخوال په گناه کې

شریک کېږي. د کمپنۍ برخه په ډېر قیمت پلورل جایز دي. خپله خوښه دې که کمپنۍ ته یې بېرته ورکوې یا یې پلورې.

پوښتنه: په اوس وختونو کې یوه سوداګري ډېره په چټکۍ روانه ده، هغه دا چې یو شخص وايي؛ دومره پیسې زما په کاروبار کې ولګوه او دومره سلنه ګټه یې ترلاسه کړه. دا په داسې حال کې چې په مضاربت کې ګټه او نقصان نیم نیم وېشل کېږي. دا چې په دوکان کې په زرګونه ډوله شیان وي او د هر یو بېله بېله ګټه معلومول ډېر ستونزمن کار دی، نو آیا موږ د شریعت له مخې داسې کولای شو چې هره میاشت موږ د خرڅلاو له مخې خپله ګټه مالومه کړو او بیا د هغه له مخې د هرې میاشتې ګټه وټاکو؟

ځواب: په مضاربت کې د هر شي بېله بېله ګټه مالوم اړین نه دي، بلکه د ټول مال د شپږمیاشتۍ یا کلنۍ (څنګه چې وي) ترلاسه شوې ګټې حساب مالوم او بیا وويشي. (کله چې ګټه شوې وي)

پوښتنه: یو شخص د سلګونو زرو افغانیو سوداګري کوي، (زید) هغه ته په سوداګرۍ کې د ګډون کولو لپاره (لس زره) افغانۍ ورکوي او هوکړه کوي چې هره میاشت به (زید) ته د ګټې په توګه (۵۰۰) افغانۍ ورکوي، نوره ټوله ګټه به د دکاندار وي، همدا ډول به د تاوان کولو پر وخت د (زید) د تاوان برخه زیات نه زیاته (۵۰۰) افغانۍ وي، نور تاوان به د

دکاندار پر غاړه وي. ايا په شريعت کې داسې هوکړه کول جايز دي؟ که جايز نه وي، نو دا په کوم ډول واپروي، چې شرعي بڼه خپله کړي؟

خواب: دا معامله پاک سود دی، داسې په کار ده چې ددې (لس زره) افغانیو په بدل کې چې خومره گټه لاسته راځي، د هغې یوه برخه دې زید ته ورکړل شي، د بېلگې په ډول: ((نیم یا درېیمه برخه دې زید ته ورکړل شي)).

پوښتنه: ځینې خلک په شراکت کې یو شان پیسې لگوي، په دې هوکړه کوي چې هره میاشت به گټه او تاوان د پچې اچونې له مخې وېستل کېږي، پچه چې د چا په نوم ووځي، نو گټه او تاوان هم د همغه رسېږي، که هره میاشت پچه د یو سړي په نوم هم ووځي، نور به نیوکه نه وي. ایا شريعت د داسې کاروبار کولو اجازه راکوي؟

خواب: دا قمار دی.

پوښتنه: دوه کسان په خپل منځ کې د شراکت پر بنسټ سوداګري کوي، دا په داسې حال کې چې د یو شخص پیسې کارول کېږي او د بل شخص کار (زیار)، گټه په خپل منځ کې وېشي. که په دې سوداګرۍ کې تاوان وشي، نو تاوان باید څه ډول ووېشل شي؟

خواب: دا د شراکت (مضاربت) بڼه ده، که په شراکت کې تاوان وشي، نو هغه به په راس المال (هغه پیسې چې په کاروبار کې کارول شوې دي) کې حسابېږي. که له تاوان کېدو وروسته دواړه شریکان جلا کېدل غواړي، نو د

پيسو څښتن همدوره (د تاوان په اندازه) پيسې لارې او د بل شريک کار (زيار)، خو که د راتلونکي لپاره هم دې کاروبار ته دوام ورکول غواړي، نو چې په راتلونکي کې څومره گټه لاس ته راځي، له هغې څخه به لومړی د راس المال تاوان پوره کوي، له دې څخه چې بيا څومره ډېره گټه کېږي، هغه به د دواړو تر منځ په سم ډول وېشل کېږي.

پوښتنه: عبدالرحيم ته محمد اقبال يوه (چېلۍ) په نيمايي بيه ورکړه، چې دې سره دواړه په دې (چېلۍ) کې شريک شول، عبدالرحيم ته يې وويل: ((ته به دا چېلۍ ساتې، چې څومره بچي زېږوي، په هغې کې به ښځينه بچي د دواړو شريک وي او که نر بچي زېږوي، نو هغې کې به زه شريک نه يم، هغه به ستا وي)) په شريعت کې دا شراکت چې د محمد اقبال او عبدالرحيم تر منځ ترسره کېږي چې په نر بچي کې د برخي نه درلودلو شرط هم لري، څنگه دی؟

ځواب: دا شراکت بېخي درست نه دی، اول خو دا چې دواړه شريکان دي، ولې يې پر يو د چېلۍ ساتلو بوج واچاوه؟ بيا دا شرط يې ولې کېښوده چې په ښځينه بچو کې به يې برخه وي په نر کې به نه وي؟

پوښتنه: دوه شريکان يو ځای کاروبار کوي، د يو پانگه (٦٦) سلنه ده، د بل پانگه (٣٤) سلنه، د (٣٤) سلنې پانگې څښتن کاروبار پر مخ وړي، هغه وايي که تاوان وشي نو ټول به د (٦٦) سلنه پانگې څښتن پرې کوي، نه دی خپله. ايا د نوموړي شخص دا شرط لگول شرعاً جايز دی؟

خواب: کوم شریک چې کار پر مخ وړي، په گټه کې یې برخه د پانگې په نسبت زیاته ورکول سم دي. د مثال په ډول: ((د (۶۶) سلنې خښتن او (۳۳) سلنې څخه گټه باید یو شان وي، خو که تاوان وشي نو د پانگې په نسبت دې د دواړو تر منځ وویشل شي. ټول تاوان پر یو کس پرې کولو والا شرط ناسم دی.

پوښتنه: زما ملگری یوه کوچنۍ سوداګري پر مخ وړي، ما هغه ته یو څه پیسې د مضاربت په توګه ورکړې، څه موده وروسته راته مالومه شوه چې هغه زما پیسې په سوداګرۍ کې نه وې کارولې، بلکه په خپلو شخصي چارو کې یې لګولې وې، خو هغه زه د کاروبار په گټه او تاوان کې شریک ګرم، ماته چې یې کومه گټه راکړې، هغه حلاله ده که حرامه؟

خواب: کله چې هغه ستا پیسې په کاروبار کې ونه لګولې نو بیا گټه او تاوان له کومه شو؟ په کوم کې چې یې ته شریک کړی یې. که هغه ستا پیسې په کاروبار کې نه وي لګولې او د هغه په بدل کې یې ستا د پیسو په اندازه پیسې کاروبار ته ورکړې وي او ته یې کاروبار کې شریک کړی یې، نو بیا چې له دې کاروبار څخه څومره گټه لاسته راځي او په هغه کې یې ستا د پیسو په نسبت ستا برخه کړې وي، نو بیا خو دا گټه حلاله ده او که هغه کاروبار کې ستا لپاره ستا د پیسو په اندازه پیسې نه وي لګولي او یا یې پیسې لګولې وي او بې له دې چې گټه حساب کړي او تاته برخه درکړي، بلکه ستا د پیسو لپاره یې یوه اندازه گټه ټاکلي وي او هغه درکوي نو دا حرام دي.

پوښتنه: زه یو دکاندار ته د (دوه زره) افغانیو مال ورکوم، چې کله (پنځلس) یا (شل) ورځې پس مال ختم شي، نو هغه ماته د (دوه زره) افغانیو سربېره (دوه سوه، دوه نیم سوه، یا درې سوه) افغانۍ نوره گټه هم راکوي، یوه ورځ هغه ماته وویل چې ته هره میاشت له ما څخه ټاکلې دوه سوه افغانۍ گټه اخله، مه زیاته اخله او مه کمه، ځکه هغه ډول ورته ډېره گټه نه پاتې کېده. زه په شک کې یم چې دا ډول ټاکلې گټه اخستل خو به زما لپاره سود نه وي؟ دا ډول گټه اخستل زما لپاره سود دی که نه؟

ځواب: ته چې په مال باندې کومه گټه اخلې، هغه له بیې سره یو ځای کړه، د بېلگې په ډول: د (دوه زره) افغانیو مال دې ورکړ، اوس چې په دې مال څومره گټه اخستل غواړې، نو هغه له دې (دوه زره) سره یو ځای کړه او ورته ووايه، دا د دومره پیسو مال دی.

پوښتنه: په شراکت کاروبار کې د یو شخص پیسې کارول کېږي او بل شخص کار کوي، ایا دا کاروبار جایز دی؟ که جایز وي نو دواړه یوازې په گټه کې شریک دي، که تاوان کې هم باید شریک وي؟

ځواب: لومړی باید په دې پوه شو چې دا ډول کاروبار (شراکت) نه بلکې په فقه کې دې ته (مضاربت) وایي او دا ډول کاروبار جایز دی.

که گټه لاسته راوړي، نو د دواړو تر منځ دې د ټاکل شوو برخو په اندازه ووېشل شي، که تاوان وشي، تاوان به د پانگوال (هغه شخص چې په کاروبار کې یې پیسې بندې دي) برخه وي، نه د کار کوونکي. د بېلگې په ډول: (پنځوس زره) افغانۍ پانگه وه، په کاروبار کې تاوان وشو، نو داسې فکر وکړئ چې پانگه (خلوېښت زره) پاتې شوه، اوس که دواړه دا کاروبار له منځه وړل غواړي، نو پانگوال له کار کوونکي څخه د (لس زره) افغانیو په بدل کې هېڅ څه شی نه شي غوښتلی، البته که له تاوان وروسته بیا هم کاروبار ته دوام ورکول غواړي، نو په راتلونکي کې چې کومه گټه ترلاسه کېږي، له هغې څخه به لومړی د پانگوال پانگه پوره کېږي، چې کله پانگه بېرته (پنځوس زره) ته ورسېږي، نو بیا چې گټه څومره پاتې شي هغه دې د ټاکل شوې اندازې برابر د دواړو تر منځ ووېشل شي.

پوښتنه: (زید) ته د سوداګرۍ پیلولو لپاره د پیسو اړتیا ده، هغه له (بکر) څخه څه پیسې په دې شرط اخلي چې هره میاشت به ټاکلې اندازه پیسې (زید) ته د گټې په نوم ورکوي، (زید) دا کار ددې لپاره کوي چې هغه هر وخت د حساب کتاب کولو څخه خلاص وي، یوازې څو ټاکلې اندازه پیسې (بکر) ته ورکړي، شرعاً ددې کاروبار څه حکم دی؟

ځواب: کومه بڼه سوداګري چې تا لیکلې، دا واضح سود دی، جایزه او سمه بڼه یې دا ده چې (زید) د (بکر) په پانگه سوداګري وکړي، په دې کې چې څومره گټه لاسته راځي، دا دې د ټاکل شوې اندازې له مخې په خپل منځ

کې وويشي. د بېلگې په ډول: په گټه کې به د دواړو برخه یو ډول وي، یا به د یو (شپېته) او د بل (څلوېښت) سلنه وي.

پوښتنه: زما یو ملگري یو شخص ته د کاروبار کولو لپاره پیسې ورکړې دي، په هغو پیسو چې هغه شخص څومره گټه کوي، د هغې څلورمه برخه هره میاشت زما ملگري ته ورکوي، دا گټه زما د ملگري لپاره جایز ده که نه؟ دا په داسې حال کې چې په کاروبار کې یې یوازې پیسې کارول کېږي، دی په کې خپله کار نه کوي.

ځواب: که هغه شخص کوم جایز کاروبار ترسره کوي، نو ستا د ملگري لپاره گټه اخستل جایز دي.

پوښتنه: ما د څه کاروبار لپاره له یو شخص څخه پیسې واخیستې، هغه شخص ته به مې هره میاشت د ترلاسه شوې گټې (څلورمه) برخه استوله او درې برخې به یې ما اخیستې، یوه ورځ د هغه اصلي پیسې چې ما په کاروبار کې کارولې زما له مېرمنې څخه وسوزېدې، اوس زه نوموړي شخص ته د هغه اصلي پیسې بېرته ورکړم که د گټې څلورمه برخه هم ورسره ورکړم؟

ځواب: تاسو پیسې گټې، تر څو لومړی د هغه اصلي پیسې چې کاروبار پرې چلېده پوره کړئ، چې کله یې پیسې پوره شي او گټه پاتې شي، نو لاسته راغلې گټه بیا په خپل منځ کې د ټاکل شوې اندازې له مخې ووېشئ.

ربا (سود)

((ربا)) د عربي ژبې لفظ دی، چې مانا يې زیاتوالی، لوړوالی او اضافه والی دی، په پښتو، اردو، دري او ځینو نورو ژبو کې ورته ((سود)) ویل کېږي. په انګلیسي ژبه کې ورته (interest) او (Usury) هم ویل کېږي.

له ربا څخه مراد د پر ټاکلي وخت قرض هغه اضافه پیسې اخیستل دي، د کومو پیسو غوښتنه چې قرض ورکوونکی له قرض اخستونکي څخه کوي او دا پرېکړه یې له لومړي وخت څخه کړې وي.

د شرعي اصطلاح کې د سود تعریف داسې دی.

((هغه په شرط ټاکل شوې اضافه ده، چې یو شخص یې بې له کوم حق څخه لاسته راوړي))

په قران کریم کې الله تعالی فرمایي:

﴿قَالُوا إِنَّمَا الْبَيْعُ مِثْلُ الرِّبَا ۖ وَأَحَلَّ اللَّهُ الْبَيْعَ وَحَرَّمَ الرِّبَا...﴾ [۲۷۵](#) سورة البقرة

ژباړه: سود خوړونکو وویل؛ چې سود او تجارت یو شی دی، خو الله تعالی بیع حلاله کړې او سود یې حرام کړی.

د تجارت او سود تر منځ توپیر

﴿قَالُوا إِنَّمَا الْبَيْعُ مِثْلُ الرِّبَا ۖ وَأَحَلَّ اللَّهُ الْبَيْعَ وَحَرَّمَ الرِّبَا...﴾ ۲۷۵... سورة البقرة

ددې ایت مانا ته د رسېدلو لپاره اړینه ده چې د بیع او سود په اضافه والي کې فرق وپېژنو چې پر کوم بنسټ د بیع ګټه جایز او د سود اضافه والی جایز نه دی، دا فرق لاندې ذکر شوی.

۱- په تجارت کې د ګټې ترلاسه کول یقیني نه وي، بلکه د ګټې تر څنګ د تاوان احتمال هم وي، خو په سود کې ګټه او اضافه والی حتمي او یقیني وي او سود ورکوونکی یې د ترلاسه کولو لپاره له هېڅ خطر سره نه مخ کېږي.

۲- د تجارت په حالت کې یو جنس په نغدو اخستل او خرڅول کېږي او د دې جنس په تیارولو کې بشري ځواک مصرفېږي تر څو د پلورنې وړ شي، او ترلاسه کېدونکې ګټه ددې بشري ځواک او هڅو ثمره وي، خو د سود په حالت کې پیسې له پیسو سره پلورل کېږي او ترلاسه کېدونکې ګټه یوازې د پیسو د خاصې مودې په بدل کې ترلاسه کېږي.

۳- په تجارت کې دا هوکړه یا راکړه ورکړه په عام ډول یو لنډ وخت وروسته پای ته رسېږي، خو د سود په حالت کې د یوې اوږدې مودې یا د نامعلومه وخت لپاره دوام لري.

۴- په مضاربت یا مشارکت کې د دواړه لوریو تر منځ همکاري او همدردی ډېره وي، ځکه د دوی گټه شریکه وي، خو په سودي کاروبار کې د سود اخستونکي یوازې خپل سود سره کار وي.

۵- په اسلامي نظام کې د صدقې مال ټول د غریبانو په برخه وي، خو په سودي کاروبار کې ټول مال له غریب څخه مالدار ته ځي، اسلام چې کومه ټولنه د ورورولۍ پر مخ بیایي، سود یې د ځانځانۍ او خپلگټو پر لور بیایي.

پوښتنې او ځوابونه

پوښتنه: ما د پاکستان ملي بانک په يوه پروژه کې گډون کړی دی، هغه داسې ده چې د (٦٦) مياشتو لپاره به زه هره مياشت (١٠٠) افغانۍ ورکوم، (٦٦) مياشتې بعد زما ټولې پيسې (٦٦٠٠) جمع کېږي، نو بيا له هغه وروسته به تر هغې پورې ماته بانک هره مياشت (سل) افغانۍ راکوي، تر څو چې ما خپلې (٦٦٠٠) ترې نه وي اخستي، يعنې (٦٦٠٠) افغانۍ به مې امانت پرته وي. ايا يو کارېگر سړی د دا ډول عايد بندوبست کولای شي؟

ځواب: ستا اصلي پيسې خو په بانک کې پرته دي، هره مياشت چې کومې سل افغانۍ درکوي دا سود دی.

پوښتنه: ما سره د جومات د مرستې پيسې دي، کله چې يې يو څه اندازه مصرف کړم او نورې يې اضافه شي، نو هغه په يو بانک کې اچوم، هلته چې په دغه پيسو کومه گټه راځي له هغې سره څه وکړم؟ په جومات کې يې وکاروم که نه؟

ځواب: تاسو د جومات پيسو لپاره ((کرنټ اکاونټ)) جوړ کړئ، په دغه بانکي حساب باندې گټه نه راځي او کومه گټه مو چې ترلاسه کړې وي، هغه په جومات کې مه مصرفوئ کوم غريب شخص ته يې ورکړئ.

پوښتنه: د سود پیسې په کاروبار کې لگول او په دې کې د الله تعالیٰ څخه برکت غوښتل، آیا په دې کې به برکت وي که بربادي؟

ځواب: په سود باندې پیسې اخستل گناه ده، له دې څخه توبه او استغفار په کار دی، نه دا چې د برکت دعا ورته وه شي، دا تجربه ده چې کومو خلکو چې له بانک څخه د قرض په شکل سودي پیسې اخستې وي، هغه د دې قرض په جال کې داسې نښتې وي چې خلاصېدل یې ډېر ستونزمن وي.

پوښتنه: ما د ځینو دوستانو په وینا په یوه کمپنۍ کې (۲۰) زره افغانۍ جمع کړې، چې تر اته میاشتو یې ماته هره میاشت گټه راکړه، نو په اته میاشتو کې یې ټولې (۸) زره افغانۍ ماته راوړسولې، خو وروسته بیا هغه کمپنۍ وتختېده، پوښتنه داده چې هغه (اته زره) افغانۍ چې د گټې یا سود په شکل کې یې ماته راکولې، زما لپاره د قرض عوض کې حالېدلای شي که نه، ځکه هغې کمپنۍ ته اوس هم زما (۱۲) زره افغانۍ پاتې دي. اته زره یې ماته رسېدلي دي.

ځواب: که سود یې درکوو نو حالې نه وې، خو ستا (۲۰) زره افغانۍ د دوی پر غاړه وې، له دې څخه (اته زره) تاته د قرض په شکل کې بېرته درورسېدلې، نو دا جایز دي.

پوښتنه: بانک کې چې د (پي ایل ایس) په نوم په شراکت کې کومې پیسې جمع کېږي او هغوی له دې څخه زکات هم ورکوي او (۶) سلنه گټه هم درکوي، آیا دا د قران او سنت له مخې جایز دي؟

ځواب: حکومت دې ته (غیر سودي) وايي، خو ددې په اړه چې کوم مالومات راجمع شوي، دا په ډاگه کوي چې دې سیستم ته (غیر سودي) ویل فقط د نوم لپاره دي، په حقیقت کې دا هم سودي معامله ده.

پوښتنه: زه د څلورو بچو مور یم، څلور میاشتې د مخه مې خاوند وفات شو، زما عمر اوس (۲۶) کاله دی، د خاوند تر وفات کېدو وروسته د هغه له دفتر څخه ماته (سل زره) افغانۍ د فنډ په شکل کې راکړل شوې، اوس ډېر خلک ماته وایي چې دا پیسې په بانک کې واچوم او هره میاشت له دې څخه گټه واخلم او خپل بچي پرې وساتم، دا خبره تر کوم حده د منلو ده؟ خو زما په اند اول خو دا پیسې حرامې دي، بیا څنگه پرې نورې حرامې پیسې وگټم؟ خو خلک راته وایي دا حرامې نه دي، په مجبوري کې هر څه جایز دي، خو زه هېڅ نه پوهېږم څه وکړم؟

پوښتنه: الله تعالی ستا او ستا د بچو ساتنه کوي، ستا خاوند ته چې کومې پیسې د هغه له دفتر څخه ورکړل شوي دي، که کار یې جایز و، نو دا پیسې هم حلالې دي، خو دا په بانک کې کېښودل او په دې گټه اخستل حلال نه دي، بلکه سود دی. که تاسره کوم نېک انسان نکاح کول وغواړي او ستا د بچو روزنه هم وکړي، نو ستا لپاره به نکاح کول ډېر مناسب وي. ځکه الله تعالی ساتونکی دی، خپله کار مزدوري وکړه او بچي وساته او د دوی د نېک عمله لوېېدو لپاره دعا گانې کوه، الله تعالی دې پر تا او ستا پر بچو اساني راولي. امین!

پوښتنه: د (نیشنل ډیفنس سیونگ اسکیم) په نوم یوه پروژه حکومت په لاره اچولې، ماته چا وویل چې په دې کې پیسې جمع کول او په هغې پیسو گټه اخستل جایز دي، ځکه په دې پیسو د هېواد د دفاع په خاطر

وسله اخستل کېږي او د هېواد په کار راځي، اوس چې دوی کومه وسله اخلي، هغه که پنځه کاله بعد واخلي، نو ډېره بیه پرې راځي، نو ځکه یې حکومت له اوسه اخلي. ایا په دې پروژه کې پیسې لگول او گټه اخستل جایز دي؟

ځواب: که حکومت په دې پیسو گټه ورکوي نو دا سود دی.

پوښتنه: ځینې خلک د پانگې راکړه ورکړه د (سلنې) له مخې کوي، (یعنې ۱۵ سلنه د میاشتې، ۱۰ سلنه د میاشتې)، ځینې خلک ورته سود وایي، خو ځینې وایي دا سود نه دی، موږ له یو ملا څخه پوښتنه وکړه، نو هغه راته دا بېخي جایز وویل. اوس موږ سم نه پوهېږو چې دا حلال دي که حرام؟

ځواب: د (سلنې) له مخې گټه اخستل سوچه سود دی، کوم مولا صیب چې دغه فتوا درکړې، هغه ناڅېره دی، دا باید د خپلې غلطې فتوا توبه وباسي، کومو خلکو چې سود اخیستی وي، دوی باید بې له صدقې نېت لرلو څخه همغه اندازه پیسې په غریبانو وویشي.

پوښتنه: که په یوه کمپنۍ کې د برخې په ډول پیسې جمع کړو او هغه کمپنۍ د گټې او تاوان پر بنسټ وي او هره میاشت هغه کاروبار وکړي او موږ ته گټه راکړي، داسې ټاکلې اندازه پیسې نه وي، چې په (سل) افغانیو به (څلور یا درې) افغانۍ راکوي، بس څومره چې گټه او تاوان وي، په خپله اندازه یې راکوي او څومره پیسې مو چې جمع کړې دي،

همغه اندازه به وي، کله چې زموږ زړه وي راويستلی يې شو، نو دا جايز دي؟

ځواب: که د کمپنۍ کاروبار د شريعت خلاف نه وي او د مضاربت پر اصولو گټه وويشي، ټاکلې اندازه گټه نه وي، نو دا گټه جايز گټه ده.

پوښتنه: پيسې په پيسو بدلول جايز دي که نه؟

ځواب: له پيسو سره د پيسو تبادله جايزه ده، خو دواړه لوري بايد يو اندازه وي، کمۍ کول جايز نه دی او له دواړو خواوو څخه به نغد وي، قرض هم جايز نه دی.

پوښتنه: که له چا سره په داسې وخت کې پيسې نه وي، نو هغه کولای شي چې اوس پيسې واخلي او بيا څه موده پس ورته پيسې ورکړي؟

ځواب: بيا دې پيسې قرض واخلي او څه موده پس دې قرض پرې کړي.

پوښتنه: احمد يو موټر اخستل غواړي چې بيه يې (۳۰۰۰۰) زره افغانۍ ده، خو له احمد سره (۳۰) زره افغانۍ نه شته، هغه ځي له کمپنۍ څخه د موټر بل جوړوي او بانک ته راځي، بانک يې ورته اخلي، خو کله چې (احمد) بينک ته قرضه پرې کوي نو په قسطونو به (۳۵) زره افغانۍ پرې کوي، ايا دا (پنځه زره) افغانۍ د بانک لپاره سود دی که نه؟

ځواب: په دې راکړه ورکړه کې دوه شکونه دي:

اول دا چې که بانک دغه موټر په (۳۰) زره واخلي او په (۳۵) زره يې خرڅ کړي، يعنې له کمپنۍ سره د موټر سودا بانک وکړي او د گاډي اخستلو وروسته يې په دې شخص وپلوري، نو دا حالت يې جايز دی.

دويم دا چې دا موټر خو (احمد) واخيست او د گاډي د بل پرې کولو لپاره يې له بانک څخه قرض واخيست، بانک په (۳۰) زره افغانو باندې (۵) زره افغانۍ سود ولگو او قرض يې ورکړ، دا شکل يې ناجايز دی، تا چې کوم شکل ليکلی، د دويم حالت سره سمون خوري، ددې لپاره جايز نه دی.

کور، زمکه، دکان او نور شيان په کرایه ورکول پوښتنې او ځوابونه

پوښتنه: زمکه په دهقاني ورکول جايز دي که نه؟ دا خو سود کې نه راځي؟

ځواب: زمکه په ټېکه ورکول او کور پر کرایه ورکول خو د ټولو علماو په نظر جايز دي، خو زمکه په دهقاني ورکولو کې اختلاف دی، خو فتوا په دې ده چې دهقاني جايز ده، په سود يې قياس کول غلط دي، خو که په (مضارت) يې قياس کړو صحيح ده او مضارت جايز دی.

پوښتنه: کومه کرایه چې له کور يا جايداد څخه لاسته راځي، ايا دا سود دی؟

ځواب: که له جايداد څخه مو موخه زمکه، کور، دکان او نور وي، نو د دې شيانو په کرایه ورکولو اجازت په حديث کې راغلی دی، دې ته د سود فکر کول او ويل غلط دي.

پوښنه: که کوم شخص يو کور واخلي او په کرایه يې ورکړي، نو په دې ډول د دې کور کرایه سود ده که نه؟ کوم شيان چې موږ په ودونو کې په کرایه راوړو لکه لوبڼي اونور شيان، آیا دا هم سود دی؟

ځواب: کور او سامان په کرایه اخستل جایز دي، ددې عاید په سود کې نه حسابېږي.

پوښتنه: یو شخص یو دکان له مالک څخه په (۲۴) زره افغانۍ نیولی او کرایه یې هم د میاشتې (پنځوس) افغانۍ ورکوي، زه اوس دغه دکان له هغې څخه په (۲۵۰) افغانۍ په کرایي نیول غواړم، ایا زما او د هغه لپاره داسې کار کول جایز دي؟

ځواب: ستا لپاره ددې دکان په کرایه اخستل جایز دي، په دې کې شرعاً هېڅ ممانعت نشته.

پوښتنه: په نا اباد ځای لکه؛ (ځنگل) کې کور جوړول، کوم چې دولتي ځای دی، ددې په کرایه اخیستل سم دي که نه؟

ځواب: که د حکومت په اجازه کور جوړ شي نو په کرایه اخستل یې جایز دي.

پوښتنه: د کور څښتن چې له کرایه دار څخه ایډوانس (پېشکي) پیسې اخلي دا امانت دی که قرض؟

ځواب: دا خو امانت دی، خو که د کرایه دار له خوا یې د کارونې اجازت وي، نو دا قرض شمېرل کېږي.

پوښتنه: ایا د کور مالک هغه پیسې په خپله خوښه کارولی شي؟

ځواب: د پیسو مالک له اجازې پرته یې نه شي کارولی.

پوښتنه: که دکور مالک دغه پیسې په کوم ناجایز کار کې ولگوي نو ګناه یې پر کرایه دار ده؟

خواب: نه

پوښتنه: کرایه به هر کال ددې پیسو زکات ورکول که نه؟

خواب: هو ورکوي به یې.

پوښتنه: که د کور مالک دغه پیسې په جایز کار کې ولگوي، بیا هم ګناهګار دی؟

خواب: که د پیسو مالک په اجازه یې ولگوي، نو نه دی ګناهګار.

پوښتنه: د کور مالک له یو طرفه لورې کرایه اخلي، بیا د ایډوانس په نوم هم له پیسو ګټه اخلي، بیا په کال دوه کې په کرایه کې هم لوړوالی راولي، نو ایا دا ظلم نه دی؟

خواب: د ضمانت موخه دا وي چې کرایه دار د اوسېدو پر مهال کور ته تاوان اړوي، ځینې وختونه، د برق بیل او نور شیان پرېږدي او ځي، نو د کور مالک یې باید پرې کړي، نو د دې لپاره د کرایه دار څخه ضمانت کېښودل کېږي، که پوره باور وي نو بیا د ضمانت کېښودلو اړتیا نه شته.

پوښتنه: یو مالک خپل دکانونه په کرایه ورکوي، په هوکړه لیک کې ورسره دا لیکي چې که چېرې کرایه پر وخت ورنه کړل شي، نو مالي

جرمانه به ورکوي، کرایه داران یې ورسره په خوشالۍ مني، ایا دا جایز ده؟

خواب: شرعاً دا ډول مالي جرمانه اخیستل جایز نه دي.

پوښتنه: زه یو دکان لرم، هغه نایي (وېښته جوړوونکی) ته په کرایه ورکول غواړم، ښکاره خبره داده چې په دې دکان کې به د خلکو ږیرې کمېږي، نو په دې زما لپاره شرعي حکم څه نه؟

خواب: ته د حرامو پیسو اخستلو باندې مجبور نه یې، هغه ته ووايه چې د ږیرې کمولو پیسې زه نه اخلم، ماته حلالې پیسې راکوه، که له بل چا یې درته قرض کړي هم صحیح ده.

د برخو (Shares) کاروبار (پوښتنې او ځوابونه)

پوښتنه: الف- یو شخص د یوې کمپنۍ څه برخې اخلي، ژر یا وروسته یې په خپل نوم کوي او بیا یې بېرته پلوري، په دې چې کومه گټه لاسته راځي، دا حلاله ده که حرامه؟

ب- یو شخص د یوې کمپنۍ څه برخې اخلي او له ځان سره یې ساتي، په دې باندې چې کمپني کومه گټه یا بونس ورکوي، دا حلال دی که حرام؟

ج- د کمپنۍ برخې له ځان سره ساتلو باندې د هغې په بیه کې چې کوم لوړوالی راځي، دا حلال دی که حرام؟

ځواب: برخې اصل کې د یوې کمپنۍ ملکیت وي، د بېلگې په ډول: (د (یو میلیون) افغانیو برخې وي، ځینې برخې بیا د کمپنۍ څښتنان له ځان سره ساتي او ځینې په عامو خلکو پلوري، هر شخص بیا د خپلې برخې په نسبت د کمپنۍ په ملکیت کې شمېرل کېږي، ځینې خلک خپلې برخې پلوري او د ملکیت نورو ته انتقالوي، نو له دې امله د برخو اخستل او خرڅول جایز دي، په دې شرط چې د کمپنۍ کاروبار صحیح او جایز وي، په دې برخو باندې د

کمپنۍ له خوا لاسته راغلې گټه هم جایز ده، په دې شرط چې هغوی ټوله گټه په برخو تقسیم کړې وي. والله اعلم!

پوښتنه: زه د کمپنۍ د برخو (Shares) اخستل او خرڅول کوم، په دې کې د گټې او تاوان دواړو احتمال وي، کمپنۍ د کال په وروستیو کې پر برخه اخستونکو باندې یو څه اندازه گټه هم وېشي، چې هغې ته ((ډیویډنډ)) وایي، آیا دا کاروبار او گټه جایز ده؟

ځواب: د کمپنۍ مثال داسې دی لکه څو تنه چې یو ځای شي او یو دکان په شریکه پرانيزي، یا کومه فابریکه جوړه کړي، دوی هر یو به په دکان یا کارخانه کې د خپلې برخې په اندازه شریک وي او د خپلې برخې په اندازه د گټې لاسته راوړلو حق لري، په دې ټولو کې هر یو حق لري چې خپله برخه په بل شخص وپلوري. د کمپنۍ برخې هم داسې وگنۍ، نو له دې امله د کمپنۍ د برخو اخستل او پلورل جایز دي، البته په دې شرط چې د کمپنۍ کاروبار به حلال وي، د کومې کمپنۍ کاروبار چې جایز نه وي، د هغې برخې اخستل هم جایز نه دي. د بېلگې په ډول؛ بانکونه د سود کاروبار کوي، نو د هغې برخه اخستل هم حرام دي.

پوښتنه: ۱- نن سبا ځینې سوداگریزې ادارې د پانگې ډېرولو یا نوې ادارې د خپلې سوداگرۍ د پیلولو لپاره پر خلکو د کمپنۍ برخې پلوري، ددې برخو بیه په عام ډول (لس) افغانۍ یوه برخه وي، نو له دې امله د بانکونو له لارې عریضې جمع کوي، د ډېرو عریضو له جمع کولو وروسته بیا د ټولو عریضو تر منځ پچه اچوي، د هر چا چې پچه راوڅېړي، د کمپنۍ برخه پرې پلوري. په پچه اچونه کې د یوې برخې بیه (لس) افغانۍ وي، خو په (سټاک مارکیټ) کې یې د کمپنۍ د ښه

نوم لرلو له امله بيه لوړېږي او ځينې وختونه يې بيه ټيټېږي هم، يعنې کله يوه برخه په (۹) يا (۸) افغانۍ پلورل کېږي، کله په (۲۰) يا (۲۵) افغانۍ، برخه په ازاد بازار کې هم پلورل کېدلای شي. که دا برخه د څه مودې يا (شپږو) مياشتو لپاره وساتل شي، نو کمپنۍ پرې د گټې ورکولو اعلان هم کوي، چې د يوې ځانگړې فيصدي له مخې هر چاته که (۱۰۰) برخې ولري د (سلو) په اندازه او که (۱۰۰۰) برخې ولري د (زرو) په اندازه گټه ورکول کېږي. د دا ډول برخو اخستل صحيح دي که نه؟

۲- که واخيستل شي، نو د گټې يا تاوان پر بنسټ يې بېرته پلورل سم دي که نه؟

۳- دا برخې په دې نيت ساتل چې په دې به گټه لاسته راځي، سم کار دی که نه؟

۴- د گټې اخستل درست دي که نه؟

ځواب: د برخې (Shares) اخستلو مانا په کمپنۍ کې شراکت کول دي، چا چې څومره برخې واخستې هغه د خپلو پيسو د اندازې په نسبت د هغې کمپنۍ مالک او په هغې کې شريک شو، که کومې کمپنۍ، ميل يا فابريکه ولگوله نو نوموړی شخص په کې د خپلې پانگې په اندازه شريک دی او د خپلې برخې پلورلو واک لري، نو د برخې اخستل او پلورل جايز دي، خو دلته د درې ټکو يادول ډېر اړين دي:

اول- تر کومه چې کمپنۍ کومه فابريکه يا ميل نه وي لگولی، تر هغې پورې برخه د پيسو حيثيت لري، نو د (۱۰) افغانۍ ته بيا په (۹) يا (۱۱) نه شې پلورلی، دا سوچه سود دی.

دويم- په عام ډول داسې کمپنۍ د سود کاروبار کوي، په دې گناه کې به ټول برخه اخستونکي شريک وي.

درېيم- په يوې کمپنۍ کې شراکت هغه وخت جايز دی، چې په هغې کې ټولې معاملې صحيح او جايز وي، که د کمپنۍ کومه معامله د شريعت پر ضد وي او برخه اخستونکو ته ددې په اړه مالومات هم وي، نو برخه اخستونکي به هم گناهگار وي، په داسې کمپنۍ کې شراکت کول جايز نه دي.

احتکار

ځينې خلک د شخصي گټو په خاطر ددې پر ځای چې د نورو خلکو اړتياوې په نظر کې ونيسي، مال او ضروري شيان ذخيره کوي، د کمي او قيمتي پر وخت يې بيا بازار ته راوباسي او په خپله خوښه يې په لوړه بيه پلوري، چې دې ته په اسلامي شريعت کې احتکار وايي.

په اسلامي شريعت کې احتکار ډېر ناوړه عمل بلل شوی، نبي عليه السلام فرمايلي: هغه څوک چې د نرخ لوړولو سببونه پيدا کوي، په هيتناک اور کې به واچول شي او احتکار کوونکي شخص ته يې ملعون وي.

احتکار (پوښتنې او ځوابونه)

پوښتنه: ځينې وختونه سوداگر خپل مال بازار ته ډېر عرضه کړي، په يو خاص تخفيف سره يې پلوري، بيا همدا مال ذخيره کړي، چې کله بازار کې ختم شي او د خلکو اړتيا ورته ډېره وي، نو بيا يې بازار ته راوباسي او په لوړه بيه يې پلوري او ډېره گټه لاسته راوړي، آيا دا جايز دي؟

ځواب: مال داسې ذخيره کول چې له هغه څخه خلکو ته تکليف او خفگان رسېږي، حرام دي. په حديث کې يې دغه ډول مال ذخيره کوونکي ته ملعون ويلي دي، خو که خلکو ته تکليف پرې نه رسېږي نو بيا مال ذخيره کول جايز دي. لېکن کله چې يو شخص د مال د بيې لوړوالي لپاره مال ذخيره کوي نو دا کار يې له بدوالي څخه خالي نه دی.

پوښتنه: د مال ذخيره کولو څه حکم دی؟

ځواب: د مال ذخيره کولو څو بڼې دي او د هر يو حکم جدا دی، يو شکل يې دادی چې يو شخص د خپلې زمکې غله وساتي او ويې نه پلوري، نو دا شکل سم دی، خو په دې شکل کې د قيمتي او قحط انتظار کول گناه ده. که خلک د غلې له کموالي سره مخ دي، نو دی بايد له خپلې اړتيا اضافه غله وپلوري.

دويم شکل يې دادی چې؛ يو شخص غله اخلي او هغه ذخيره کوي، چې کله خلک له قحط او د غلې له کموالي سره مخامخ شي نو بيا يې

بازار ته راوړي، دا شکل يې حرام دی، محمد صلی الله عليه وسلم دغې شخص ته ملعون ويلی.

دریم شکل يې دادی چې؛ که په بازار کې د دغه جنس کموالی نه وي او خلک ورته ډېره اړتیا نه لري، نو په داسې حالت کې يې ذخیره کول جایز دي، خو د قیمتۍ په انتظار کې غله ساتل له احتکار څخه خالي نه وي.

پوښتنه: په کال کې یو ځل د مشروباتو کمپنیو له لوري دکاندارانو ته اعلان کېږي او ورته وایي که په دغه ټاکلې موده کې مو سودا واخیستله نو تاسو ته به خاص تخفیف درکړل شي، نو دکانداران بیا په هغه موده کې ډېره سودا اخلي او ذخیره کوي یې، چې کله هغه موده پای ته ورسېږي، نو هغه توکي بېرته په عامه بیه شي، چې دکاندارانو ته په کې ډېره ګټه پاتې کېږي، خو مشتریانو ته په دې کې هېڅ ډول ستونزه نه پېښېږي، آیا دا ډول ذخیره کول جایز دي که نه؟

ځواب: که د دغو توکو قحطي نه وي او مشتریانو ته د دې په ذخیره کولو هېڅ ستونزه نه پېښېږي، نو په ارزانه بیه د ډېره شیانو اخستل هېڅ جرم نه دی.

د قسطونو کاروبار

پوښتنه: په قسطونو باندې د موټرو اخستل په سود کې راځي که نه؟

ځواب: که پلورونکی په بشپړ ډول د موټر ټول اسناد اخستونکي ته ورکړي او په قسطونو يې وپلوري، نو جايز دي. په دې کې پر قرض پلورلو له امله د موټر په اصلي بيه کې زياتوالی جايز دی، دا په سود کې نه راځي. خو په دې خبره کې دا ډېره اړينه ده چې په همدې يو ځای دا پرېکړه وکړي چې په نغدو يې اخلي که په قرض چې د هغه له مخې نرخ وټاکي، د بېلگې په ډول: د يو شي د نغدو بيه (۵۰۰۰) افغانۍ او د قرض قسطونو بيه يې (۷۰۰۰) افغانۍ وي، نو په بيه کې دا ډول ډېروالی جايز او په سود کې نه راځي.

پوښتنه: مېرمن مې د زوی لپاره يو داسې دکان پرانيستلی چې شيان په قسطونو پلوري، خو زه يې مخالف یم، ځکه چې په دې کاروبار کې مشتري ته په ژبنی ډول ويل کېږي چې دا شيان تاته په قسطونو درکول کېږي چې ته په اسانه ډول لوی او قيمته شيان واخيستلای شې، خو په کاغذونو کې يې ورته (کرایه دار) ليکلی وي او دا يې هم ليکلي وي چې که چېرې قسطونه پر خپل وخت ور نه کړئ، نو شيان به بېرته درڅخه اخستل کېږي. په دې اړه د شريعت له مخې ستاسو نظر څه دی؟

ځواب: په قسطونو شيان ورکول جايز دي، خو په دې کې دا دوه ستونزې چې تا ليکلي، بايد اصلاح شي. يوه دا چې اخستونکي ته ((کرایه دار)) ليکل، دويم دا چې پر وخت د قسطونو نه ورکولو له امله به ترې شيان بېرته اخستل کېږي، دا دواړه خبرې شرعاً ناجايز دي. ددې پر ځای داسې يوه لاره

راوباسئ چې د قسطونو ورکولو ضمانت هم لاسته درشي او د شريعت خلاف هم نه وي.

پوښتنه: (احمد) يو موټر په نغدو اخلي، (محمود) ورته راځي او دا موټر ترې په قسطونو اخلي، نو (احمد) ورته لاندې شرايط وړاندې کوي.

۱- (لس زره) افغانۍ به نغدي اخلم، پاتې پيسې به هره مياشت (دوه) زره د قسط په ډول راکوې، په بازار کې د گاړي اصلي بيه (۴۵) زره افغانۍ ده، زه به (لس) زره گټه اخلم. يعنې (محمود) به د (۴۵) زره پر ځای (۵۵) زره افغانۍ (احمد) ته ورکوي د نغدو (لس) زره افغانيو پرته به (۴۵) زره نورې هم ورکوي.

۲- که موټر وسوزي، غلا شي يا له منځه ولاړ شي، په هر حالت کې به (محمود) پيسې پرې کوي.

۳- که (محمود) د هر څه له امله پرلپسې درې مياشتې قسطونه پرې نه کړي، نو (احمد) حق لري چې هغه موټر په خپل واک کې کړي او (محمود) ته هېڅ هم ورنه کړي.

ځينې وختونه داسې هم کېږي چې (محمود) ته د پيسو اړتيا وي، هغه موټر په نغدو پلوري او (احمد) ته مياشتنۍ قسط ورکوي. ځينې وختونه موټر شتون نه لري او (احمد) له (محمود) څخه يو څه پيسې نغدي اخلي، يو څه ورسره خپلې کوي او (محمود) ته پرې موټر اخلي. يا (محمود) ته نغدي پيسې ورکوي او موټر پرې اخلي. د بېلگې په ډول؛

((موټر (۴۵) زره افغانۍ بيه لري، (لس) زره (محمود) اچوي او (۳۵) زره ورته (احمد) ورکوي))

ځواب: دلته څو مسائل ذکر شوي:

۱- يو شی په نغدو په ټيټه بيه اخستل او بيا يې په لوړه بيه په قسطونو ورکول جايز دي.

۲- کوم شخص چې هغه شی په قسطونو واخيست، هغه يې مالک شو او د قسطونو پيسې پرې کول پر ده حتمي او واجب دي، نو له دې امله هغه کولای شي دا شی بېرته خرڅ هم کړي، که به نغدو وي يا قرض.

۳- پر قسطونو اخستلو وروسته که موټر له منځه ولاړ شي، نو دا تاوان د اخستونکي دی، قسطونه به پرې کوي.

۴- دا شرط چې ؛ ((که هغه د کومې ستونزې له امله د درې مياشتو قسطونه پرې نه کړي نو (احمد) به ترې موټر اخلي او د هغه پرې شوي قسطونه به سوځي.)) دا شرعاً ناسم دی. (احمد) دا حق لري چې خپل قسطونه په قانوني ډول ترلاسه کړي، خو هغه بېرته د موټر په خپل واک کې راوستلو حق نه لري او نه د پرې شوو قسطونو خوړلو حق لري.

۵- (احمد) چې کومې پيسې له (محمود) څخه د پيشکي په ډول اخلي هغه جايز دي. والله اعلم!

اخذونه

۱- حافظ ذوالفقار علي، اسلامي بينڪاري کي حقيقت، دارالدعوة السلفيه لاهور.

۲- [http://ahnafmedia.com/islamic-articles-urdu/item/۲۷۴۶-tjarat-](http://ahnafmedia.com/islamic-articles-urdu/item/۲۷۴۶-tjarat-aur-sood-mein-fraq)

۳- [http://www.shaheedeislam.com/aap-k-masaul-or-un-ka-hal/ap-](http://www.shaheedeislam.com/aap-k-masaul-or-un-ka-hal/ap-k-masail-or-un-ka-hal-jild-۶/۱۴۴۷)

۴- فقه اسلامي، مترجم؛ ادبيہ غيرت نوشاد، انتشارات مستقبل، ۱۳۹۲ هـ ش

۵- داود محمد نيازي، بانكوالی، گودر خيرندويه تولنه، ۱۳۹۱ لمريز كال

ستوري له سختو نه تېرېږي

چې سهار ته رسي!

هو! زه د اسمان په تګ تور زړه کې د هغه ځلېدونکي ستوري يادونه کوم چې خپلې موخې ته د رسېدو لپاره په تور تم کې له سړو، تودو تېرېږي او ځان تر گهيځه رسول غواړي.

دې تاند، خو په فکر پوخ زلمي راته په لومړي ځل د ژوندون ټلوېزيون په انگرې کې هغه مهال د ملګر تيا په پار لاس راکړ، چې زه پکې د خواشینی او يوازېتوب سيلی يوې او بلې خوا ته په قدم وهلو مجبور کې و.

وم. دلته په تنګ چاپېريال کې مې د نارنج گلونو خوشبويي يادېدله، ما بېرته د ورتګ نغمې زمزمه کولې، خو د کنړونو په ښکليو درو کې دې رالوی شوي زلمي زما په مړ شوي احساس کې يو ځل بيا د ژوند ساه پوه کړه. **فياض حميد!**

په دې تورو هغه انسان رابلل کېږي، چې په سختو تنګو حالاتو کې يې د ژوند تېرول زده کړي، هر مهال يې د سختې مبارزې جامې پر تن وي، خوزه يې دا ټوله وړتيا دده درنې کورنۍ پورې تړم چې په روزنه کې يې هېڅ ډول بې پروايي نه ده کړې.

دې (۲۲) کلن زلمي د کونړ ولايت په شنه، سرسبز او د استعدادونو په حاصلخېزه سيمه (پېچ دره) کې خاپوړې کړي، د جگړو پر مهال له هېواده بهر له خپلې کورنۍ سره کډوالۍ ته هم اړ شوی، خوزه کړې يې نيمګړې نه دي پرېښي.

فياض حميد اوسمهال (۱۳۹۴/کب/۱۰) د اقتصاد پوهنځي د وروستي کال زده کړيال دی، خو د خيال او فکر مانۍ ته يې په کتو داسې انګېرل کېږي چې د نورو زده کړو هيلې يې هم په زړه کې ساتلې دي. حميد نه يوازې په اقتصادي او ادبي برخه کې فعال او ځيرک گڼل کېږي، بلکې په ژورنالېستيک ډگر کې هم ځانګړی نوم لري. زه ورته د دعا لپاره لاسونه لپه کوم چې د ښاغلي (فياض حميد) اوسنۍ استعداد دې همداسې ځانګړې وځخېږي، څو په ټوله سيمه خپلې عطرورينې وږمې وشيندي. خو تر دې وروسته دې هم دا نه هېروي چې ټول ځلېدونکي ستوري په تيارو کې له سختيو تېرېږي، څو ځان تر سهاره ورسوي.

سيد اسحاق سادات

د (۱۳۹۴) لمريز کال د کب (۱۰) مه

د ژوندون ټلويزيون د خبرونو مديريت

د افغانستان ملي تحريک

www.melitahrik.com

د خپرونو لړ: ۱۰۴

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library